

บทที่ 4

ลัทธิพาณิชย์นิยม

1. ความหมาย

ช่วงระหว่างสิ้นยุคกลาง (the Middle Ages) และการปรากฏขึ้นของหนังสือ เศรษฐศาสตร์เล่มแรกที่เป็นระบบที่สุดในยุคคลาสสิกคือ An Inquiry into the Nature and Causes of the Wealth of Nations หรือที่รู้จักทั่วไปว่า The Wealth of Nations ของอดัม สมิท (Adam Smith) ที่ตีพิมพ์ประมาณช่วงปี 1760 และ 1764 สิ้นยุคกลางและการปรากฏขึ้นของหนังสือเล่มนี้ใช้เวลาประมาณสามศตวรรษ เป็นช่วงเวลาที่ระบบเศรษฐกิจการเมืองแบบคลาสสิกเริ่มก่อตัวขึ้น เป็นช่วงที่นักคิด นักเขียน นักปราชญ์ราชบัณฑิตเริ่มถกปัญหาด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมกันอย่างจริงจัง และเป็นวิทยาศาสตร์มากขึ้น ความสำคัญด้านเทววิทยา (theology) ลดบทบาทและความสำคัญลงไป พัฒนาการด้านองค์ความรู้ในศาสตร์ต่าง ๆ จึงเกิดขึ้นหลากหลายสาขาในช่วงนี้ หนึ่งในจำนวนนั้นคือผลงานด้านเศรษฐศาสตร์การเมือง (political economy) ช่วงเวลานี้จึงทำให้จึงเห็นพัฒนาการทางความคิดด้านเศรษฐศาสตร์ระหว่างสิ้นศตวรรษที่ 15 และสิ้นศตวรรษที่ 18 ได้อย่างชัดเจน นับเป็นพัฒนาการด้านเศรษฐศาสตร์การเมือง ก่อนก้าวเข้าสู่วิถีเศรษฐศาสตร์การเมืองที่เป็นรูปธรรมมากขึ้นในยุคธรรมเนียมและยุคคลาสสิก

พัฒนาการทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์การเมืองก่อนยุคคลาสสิกที่ชัดเจนมีอยู่สองส่วน ส่วนแรก เป็นพัฒนาการของลัทธิทุนนิยมพาณิชย์ (commercial capitalism) หรือที่เรียกว่า “ลัทธิพาณิชย์นิยม (mercantilism)” ที่ได้ถือกำเนิดขึ้นเมื่อสิ้นยุคกลาง ส่วนที่สอง เป็นพัฒนาการของลัทธิทุนอุตสาหกรรม (industrial capitalism) ซึ่งอยู่ในช่วงปลายศตวรรษที่ 17 และต้นศตวรรษที่ 18 ที่ถือว่าเป็นช่วงเวลาการสถาปนาเศรษฐศาสตร์การเมืองที่แท้จริง ซึ่งเป็นการถือกำเนิดขึ้นของลัทธิธรรมเนียม (physiocrat) และต่อเนื่องไปยังลัทธิคลาสสิก (classicism) บทนี้จะศึกษาลัทธิพาณิชย์นิยมโดยเริ่มพิจารณาจาก ช่วงเปลี่ยนถ่ายหรือส่งผ่านจากสังคมศักดินาสู่สังคมพาณิชย์

2. ช่วงเปลี่ยนถ่ายจากสังคมศักดินาสู่สังคมพาณิชย์นิยม

ยุคกลาง (the Middle Ages) ที่ถือเป็นยุคด้ามืดป่าเถื่อน อำนาจของฝ่ายอาณาจักรตกอยู่ภายใต้การครอบงำของฝ่ายศาสนจักร การผลิตเป็นการผลิตแบบขุนนางศักดินา (manorial system) เพราะรูปแบบการถือครองที่ดินเป็นแบบศักดินา (feudalism) โดยขุนศึกศักดินา (landlord) ที่ได้รับพระราชทานที่ดินจากกษัตริย์ผู้ชนะสงครามหรือขุนศึกศักดินาใช้กำลังเข้ายึดครองจับจองที่ดิน ศักดินาบางคนตั้งตนเองเป็นกษัตริย์ เป็นยุคของการต่อสู้แย่งชิง กดขี่ เอารัดเอาเปรียบประชาชนฐานราก (the baser) ที่เป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ ที่มีชีวิตอย่างแร้นแค้นยากจน มีฐานะความเป็นอยู่เป็นเพียงผู้เช่านา (tenant) และกลายเป็นทาสติดที่ดิน (serf) ในท้ายที่สุด ชนชั้นต่ำ กรรมกรช่างฝีมือ ทาสติดที่ดิน และมวลทาสมหีมานำมาซึ่งปัญหาเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม นักบวชคริสต์ (canonist) ในยุคกลาง จึงได้เผยแพร่คำสอนแนวทิวหรือลัทธิคำสอนทิวนิยม (theologism) เพื่อต่อต้านการชูดอกเบี้ย การเอารัดเอาเปรียบ และให้ขายสินค้าในราคายุติธรรม (just price) แต่แนวคำสอนก็ไม่สามารถฝ่าคลื่นพัฒนาการทางเศรษฐกิจที่เป็นจริงได้ ขณะเดียวกัน ระบบเศรษฐกิจศักดินา (feudal economy) ที่ถือเป็นลัทธิประโยชน์เฉพาะส่วน (particularism) ก็ไม่สามารถยับยั้งได้อยู่ได้ภายใต้ผลวงพัฒนาการทางเศรษฐกิจเช่นกัน พัฒนาการทางเศรษฐกิจนำไปสู่การขยายตัวทางการค้าของราชอาณาจักรอำนาจที่มั่งคั่งและยิ่งใหญ่ ทำให้โลกยุคกลางถูกกลืนหายไป ด้วยสาเหตุและปัจจัย:¹

¹ ช่วงนี้เป็นยุคเสื่อมของนักวิชาการแนวทิววิทยา (theology) ที่ยึดคำสอนตามหลักศาสนา สอนเน้นในเรื่องการชูดอกเบี้ย (usury) และราคายุติธรรม (just price) แนวคิดด้านเศรษฐศาสตร์การเมือง และการเมืองที่ว่าด้วยทฤษฎีรัฐ ที่เป็นอำนาจของฝ่ายอาณาจักรจึงเข้ามาแทนที่อำนาจของฝ่ายศาสนจักร จึงถือเป็น “ยุคเสื่อมของนักวิชาการแนวทิววิทยา (scholasticism)”

1. การเติบโตของรัฐชาติที่มุ่งทำลายลัทธิประโยชน์เฉพาะส่วน (particularism) ของสังคมศักดินา และอำนาจครอบจักรวาลของคริสตจักร ประเด็นนี้เป็นผลพวงมาจากการแสวงหาความมั่งคั่งของรัฐชาติ และกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่พุ่งขึ้นอย่างรวดเร็ว
 2. การสูญเสียอำนาจส่วนกลางของฝ่ายศาสนจักร ที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากการปฏิรูปหลักคำสอนที่ยึดหยุ่นตามพัฒนาการทางเศรษฐกิจ
 3. การถือกำเนิดขึ้นของนักปราชญ์ราชบัณฑิตหัวก้าวหน้าที่มีความเข้าใจเกี่ยวกับกฎธรรมชาติ (natural law) มากขึ้น จึงมีแนวคิดทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง ที่มีเหตุมีผลและเป็นวิทยาศาสตร์ (scientific thinkings)
 4. การประดิษฐ์เครื่องพิมพ์ที่นำไปสู่การเชื่อมสัมพันธ์ทางความคิดของนักปราชญ์ราชบัณฑิตปัญญาชน ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนทางความคิด ทฤษฎี และหลักการต่างๆ
 5. ความต้องการสินค้าเกษตรกรรมในเขตเมืองมีมากขึ้น เพราะประชากรที่ล้นเหลือในตัวเมืองทำให้ต้องการอาหารมากขึ้น ผลผลิตของระบบศักดินา (manorial system) ไม่สามารถสนองความต้องการของตลาดที่เติบโตใหญ่ได้
 6. การปฏิวัติวิธีการผลิตทางด้านกิจการม ได้ทำลายหลักการพื้นฐานของระบบเศรษฐกิจศักดินา
 7. ขุนศึกศักดินามีภาระค่าใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้น ทำให้มีหนี้สินเพิ่มขึ้น ทำให้ขุนศึกศักดินาต้องผลิตเพื่อการค้าด้วยการแสวงหาวิธีการทำกิจกรรมรูปแบบใหม่เพื่อป้อนตลาด
 8. การค้นพบเส้นทางเดินเรือและการค้นพบโลกใหม่นำมาซึ่งการขยายตัวทางการค้าระหว่างประเทศอย่างรวดเร็ว และนำมาซึ่งลัทธิล่าอาณานิคม (colonialism)
- ปัจจัยที่กล่าวข้างต้นเป็นเหตุเป็นผลเชื่อมโยงกัน พัฒนาการของระบบทุนนิยมดังกล่าว เห็นได้ชัดเจนที่สุดในประเทศอังกฤษ การขยายตัวทางการค้าได้ทำลายการกสิกรรมแบบพอเลี้ยงชีพหรือแบบพอเพียงลงอย่างสิ้นเชิง ได้เปลี่ยนสังคมกสิกรรม (farming) ไปสู่สังคมเกษตรกรรม (agriculture) ปรับปรุงกรรมวิธีการผลิตและการเพาะปลูก หรือแม้ก็เปลี่ยนทุ่งนาที่อุดมสมบูรณ์ไปเป็นทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ เพื่อให้เป็นไปตามความต้องการของตลาดและระบบทุนพาณิชย์ที่ครอบงำสังคมอยู่ในขณะนั้น

ปรากฏการณ์ทางเศรษฐกิจเหล่านี้เป็นตัวเร่งให้ยุคกลางตอนปลายล่มสลายได้เร็วขึ้น และสังคมก็ก้าวเข้าสู่ยุคสมัยใหม่ อันเป็นยุคของทุนนิยมพาณิชย์ (commercial capitalism) การขยายตัวของการค้าระหว่างประเทศทำให้พ่อค้ามีทุนเพื่อการค้าหรือทุนพาณิชย์ (commercial capital) เพิ่มมากขึ้น และนำทุนเหล่านี้ไปกว้านซื้อที่ดิน จะด้วยเหตุผลเพื่อแสวงหากำไร เพื่ออำนาจทางการเมืองหรือเพื่อชื่อเสียงเกียรติยศก็ตาม ที่ดินจึงเปลี่ยนถ่ายจากขุนนางที่ดิน ไปอยู่ในมือของนายทุนพาณิชย์ การท่อมซื้อที่ดินของพ่อค้าในระยะแรกถูกคัดค้านจากขุนนางที่ดิน แต่ก็ไม่สามารถทานกระแสเงินตราได้ กอปรกับการเกี่ยวดองโดยการแต่งงานระหว่างนักการเงิน พ่อค้าทุน และขุนนางที่ดิน ทำสุดคนกลุ่มนี้ก็ครอบงำอำนาจทางเศรษฐกิจได้ทั้งหมด

การปฏิวัติทางการค้าและการปรับรูปแบบองค์กรการผลิตเป็นก้าว่างที่ทำให้พ่อค้าทุนครอบงำกระบวนการผลิตไว้ได้ทั้งหมด ซึ่งก่อนหน้านี้จะเป็นการผลิตโดยวิธีการที่ ผู้ผลิตรายย่อยจะรับงานจากพ่อค้ามาทำการผลิต หรือเป็นการรับจ้างทำของให้กับพ่อค้า หรือที่เรียกว่าระบบ “ **Verlag system** ” กำไรของพ่อค้าเป็นผลพวงจากการผูกขาด (monopoly) และตัดตอน (extortion) พ่อค้าหรือนายทุนพาณิชย์ (commercial capitalist) จึงครอบงำการผลิตได้อย่างเบ็ดเสร็จ ขณะเดียวกันลัทธิทุนอุตสาหกรรมดั้งเดิม (primitive industrial capitalism) ก็ก่อตัวขึ้นแบบค่อยเป็นค่อยไป นั่นคือพัฒนาการจากระบบ “**ให้งานไปทำแล้วได้ผลผลิตมา (the putting-out or Verlag system)**” กลายสภาพไปเป็นพ่อค้านักหัตถอุตสาหกรรม (merchant-manufacturer) เดิมที่นายทุนอุตสาหกรรมดั้งเดิม (primitive industrial capitalist) จะจ้างชาวบ้านซึ่งเป็นผู้ผลิตกึ่งอิสระและทำงานอยู่ที่บ้านทำการผลิตสินค้าให้ และเมื่อนายทุนอุตสาหกรรมดั้งเดิมได้สินค้ามาก็จะขายให้กับนายทุนพาณิชย์ (commercial capitalist) ที่เป็นผู้ผูกขาดการค้าส่ง และการส่งออก ความสัมพันธ์ดังกล่าวเห็นได้ตามแผนผัง

พัฒนาการทางเศรษฐกิจในศตวรรษที่ 17 เป็นการแข่งขันระหว่างนายทุนอุตสาหกรรมดั้งเดิมกับนายทุนพาณิชย์ที่ผูกขาดการค้าและการส่งออก และกลางศตวรรษที่ 17 นี้เองที่การผลิตในโรงงานได้หันมาใช้พลังงานแทนแรงงานคน และลัทธิทุนนิยมอุตสาหกรรม (industrial capitalism) ก็เกิดขึ้นเต็มตัว

รูปภาพที่ 4.1 : แผนผังระบบให้งานไปทำได้สินค้ามา (putting-out or Verlag system)

ย้อนกลับมาที่บทบาทของพ่อค้าหลังสิ้นยุคกลาง พ่อค้ามิใช่มีบทบาทในการผลิตเท่านั้น แต่ยังมีบทบาทด้านการค้าทั้งภายในและต่างประเทศอีกด้วย ขณะเดียวกันฐานะทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของพวกเขาที่สูงขึ้นตาม รัฐชาติ (nation-states) ก็สนับสนุนการผูกขาดทางการค้า เพราะทำให้การค้าขยายตัวมากขึ้นและเป็นแหล่งรายได้ของรัฐบาลที่สำคัญ และสำหรับพ่อค้าแล้วการได้สิทธิผูกขาดเป็นวิธีการที่ดีที่สุดในการพัฒนาโรงงานหัตถอุตสาหกรรม การขยายการค้า และการสร้างกำไรมหาศาล โดยเฉพาะการผูกขาดการค้ากับต่างประเทศของบริษัทใดบริษัทหนึ่ง มีความจำเป็นมากในสมัยนั้น เพราะการค้าต้องเผชิญภัยและมีความเสี่ยงสูง ขณะเดียวกันสถาบันกษัตริย์ก็มีค่าใช้จ่ายสูง เพื่อรักษาและสร้างความเข้มแข็งให้สถาบัน การปกป้องผลประโยชน์ทางการค้าระหว่างประเทศจึงเป็นที่มาของแหล่งรายได้ที่สำคัญ

การต่อต้านการผูกขาดการผลิตและการค้าภายในประเทศยุคเริ่มต้นของลัทธิทุนนิยมอุตสาหกรรมมีบ้างประปรายในบางโอกาสแต่ก็เป็นการต่อต้านเพื่อรักษาผลประโยชน์ของตัวเองที่คาบเกี่ยวอยู่กับการผลิตและการค้านั้นๆ ลัทธิทุนนิยมอุตสาหกรรมดั้งเดิมไม่ถูกคัดค้านการผูกขาดจากผู้รับจ้างกึ่งอิสระ (Verleger) และนายทุนอุตสาหกรรมดั้งเดิม แต่พวกเขาคัดค้านการผูกขาดของนายทุนพาณิชย์ แต่เมื่อลัทธิทุนนิยมอุตสาหกรรมดั้งเดิมกลายเป็นทุนนิยมอุตสาหกรรม (industrial capitalist) เต็มตัว นายทุนอุตสาหกรรมกลับกลายเป็นผู้สนับสนุนหรือปกป้องการผูกขาดเสียเอง สิ้นศตวรรษที่ 18 ไม่มีความจำเป็นในการผูกขาดการผลิตและการค้า เพราะวิธีการผลิตแบบ

3. บริษัทขนาดใหญ่ของประเทศอังกฤษกับการผูกขาดการค้าระหว่างประเทศ

บริษัทร่วมทุนนิยม (capitalist joint-stock Organization) ขนาดใหญ่ที่ได้สิทธิผูกขาดการค้าระหว่างประเทศในภูมิภาคต่างๆ ของโลกในช่วงศตวรรษที่ 16 และ 17 ประกอบด้วย The Merchant Adventurers, The Eastland Company, The East India Company. การค้าช่วงนี้เป็นการค้าที่เกิดจากการผูกขาดของบริษัทเหล่านี้ รวมทั้งพ่อค้าอิสระและพ่อค้าคนกลางจาก เจนัว เวนิซ และฮอลแลนด์ ธุรกิจที่ดำเนินการอยู่ เป็นการสะท้อนคุณสมบัติของลัทธิทุนนิยมพาณิชย์ที่แท้จริง แต่ต่อมากการค้ามีความสลับซับซ้อนมากขึ้น มีรูปแบบที่ก้าวหน้ามากขึ้น ซึ่งรวมถึงการส่งออกสินค้าहतอุตสาหกรรม ทำให้ลัทธิทุนนิยมพาณิชย์มีความสลับซับซ้อนมากขึ้น

เพื่อลดความเสี่ยงภัยของการค้า การมีอาณานิคมจึงกลายเป็นอาวุธที่สำคัญ เป็นความพยายามของพ่อค้าและบริษัทที่จะควบคุมพื้นที่ห่างไกลที่ตัวเองทำการค้าอยู่ ซึ่งพวกเขาจะทำได้ก็ต่อเมื่อใช้กองกำลังทหารของรัฐเข้ามาช่วย ความเชื่อมโยงระหว่างผลประโยชน์ทางการค้าและรัฐบาลแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น และนโยบายที่รัฐให้ความสำคัญคือ ปัญหาเรื่องการค้า สัญญาการร่วมมือระหว่างรัฐและทุนพาณิชย์ยอมทำให้พ่อค้ามีความสุขยิ่ง บุคคลที่อยู่ในบริษัทการค้าที่ถือว่าเป็นผู้นำทางความคิดด้านเศรษฐศาสตร์ เช่น คอกเคย์ (Cockayne) ผู้นำบริษัท The Eastland Company และสมุหบัญชีของพระเจ้าเจมส์ที่ 1 เขาใช้อิทธิพลที่มีอยู่เปลี่ยนแปลงข้อกำหนดที่ควบคุมการค้าเสื้อผ้าเพื่อล้มบริษัท The Merchant Adventurers ที่เป็นคู่แข่ง มิสเซลเดน (Misselden) นักพาณิชย์นิยมแถวหน้าและเป็นคณะกรรมการการค้า (Board of Trade) เซอร์โจเซฟ ไชลด์ (Sir Josiah Child) ผู้ปกป้องบริษัท The East India Company เขาชี้ว่า บริษัทร่วมทุน (joint-stock company) ต้องนำขุนนางและพ่อค้ามารวมทุนกัน และมุน (Mun) นักพาณิชย์นิยมที่ยิ่งใหญ่ เป็นต้น

พัฒนาการทางเศรษฐกิจได้สร้างอำนาจให้กับพ่อค้า แต่ไปทำลายสถาบันและหลักคิดที่ขวางทางการขยายตัวของลัทธิพาณิชย์นิยม โดยเฉพาะการทำลายความคิดทางสังคมที่ถ่ายทอดจากหลักคำสอนทางศาสนา ยุคพาณิชย์นิยมก็ไม่ต่างจากยุคกลางในเรื่องของการขัดแย้งทางความคิดระหว่างนักเทววิทยากับนักคิดร่วมสมัย นั่นคือ เป็นการถกกันในเรื่องของปัญหาของเงินตรา (money) และการขูดรีดดอกเบี้ย (usury) และการนำเสนอด้านศาสนา นักคิดช่วงเวลานี้มีความแตกต่างทางความคิดกันมาก ความสำคัญของฝ่ายศาสนจักรลดลง แต่ฝ่ายนักคิดมีความสำคัญเพิ่มขึ้น จุดเน้นของการถกปัญหาเปลี่ยนไป โดยเฉพาะการอภิปรายในเรื่องรูปแบบเนื้อหาสาระทางเศรษฐศาสตร์ ความคิดถูกส่งผ่านจากคำสอนของนักบวชคริสต์ ไปสู่ทฤษฎีพาณิชย์นิยม เช่น ความคิดของ โทมัส วิลสัน (Thomas Wilson) คาโรลุส มอลิแนส (Carolus Molinaeus) ฌอง โบแดง (Jean Bodin) และ จอห์น เฮลส์ (John Hales) สองคนแรกจะถกอภิปรายปัญหาเรื่องการขูดรีดดอกเบี้ย (usury) สองคนหลังเป็นความก้าวหน้าทางความคิดของมนุษยชาติ

คาโรลุส มอลิแนส (Carolus Molinaeus) นักกฎหมายผู้มีชื่อเสียงชาวฝรั่งเศส เขียนหนังสือ **Tratatus Contractuum et Usarum** (1546) เป็นงานเขียนที่ทำให้ยุคนั้นตื่นตระหนกตกใจ เพราะเขาสันนิษฐานให้มีการเอาดอกเบี้ยจากเงินกู้ ด้วยการกำหนดอัตราขั้นสูงที่จะคิดเอาดอกเบี้ยได้ ซึ่งเป็นความคิดที่แตกต่างจากแนวคิดของนักเทววิทยา (theologians) ที่คัดค้านการคิดเอาดอกเบี้ยอย่างเดียว

โทมัส วิลสัน (Thomas Wilson) เขียนหนังสือ **Discourse upon Usury** มีความคิดเห็นตรงกันข้ามกับ มอลิแนส เขาคัดค้านการขูดรีดดอกเบี้ย (usury) โดยไม่มีข้อยกเว้นใดๆ ทั้งสิ้น ความคิดของวิลสันสมัยนั้นมีอิทธิพลต่อคณะลูกขุนมาก เพราะการขูดรีดดอกเบี้ยเป็นการผิดศีลธรรม แต่แนวความคิดของเขาก็ไม่สามารถนำไปปฏิบัติได้ และนักพาณิชย์นิยมบางคนก็คัดค้านการคิดดอกเบี้ย (interest) ก็ยกทัศนะของวิลสันมากล่าวอ้างเพื่อสนับสนุนแนวคิดของพวกเขา

ฌอง โบแดง (Jean Bodin) เขียนหนังสือ **Response aux Paradoxes de Malestroit** (1569) โบแดงเป็นผู้มีอิทธิพลต่อความคิดทางการเมืองมาก นอกเหนือจาก

1. การมีทองคำและโลหะเงิน (gold and silver) ในประเทศจำนวนมาก
2. การผูกขาดการค้า
3. การขาดแคลนสินค้าที่มีสาเหตุมาจากการส่งออก
4. การใช้จ่ายฟุ่มเฟือยของกษัตริย์และขุนนางศักดินา และ
5. การเสื่อมค่าหรือด้อยค่าของเหรียญเงินตรา

โบแดงกล่าวว่าในห้าสาเหตุนี้ สาเหตุแรกมีความสำคัญที่สุด เพราะการมีทองคำและโลหะเงินเกินความต้องการภายในประเทศ ทำให้ราคาสินค้าเพิ่มขึ้น ประโยชน์จึงเป็นประโยชน์ที่ชัดเจนที่สุดเป็นครั้งแรกที่เกี่ยวกับทฤษฎีปริมาณเงิน (a quantity theory of money) ปริมาณเงินที่เพิ่มขึ้นเกิดจากการขยายตัวของการค้า โดยเฉพาะการค้ากับประเทศอเมริกาใต้ ซึ่งเป็นประเทศที่มีทองคำจำนวนมาก ทำให้ทองคำไหลเข้าประเทศฝรั่งเศสมาก ประการที่สองนั้น โบแดง ประณามการผูกขาดการค้าว่าทำให้ราคาสินค้าเพิ่มสูงขึ้น ประการที่สาม การขาดแคลนสินค้าภายในประเทศ ทำให้ราคาสินค้าสูงขึ้น เพราะการได้เปรียบดุลการค้าทำให้เงินตราจากประเทศสเปนและประเทศคู่ค้าอื่นๆ ไหลเข้าฝรั่งเศสมาก เป็นเหตุผลเหมือนกับสาเหตุแรก ส่วนประการที่สี่ โบแดงไม่ได้กล่าวย่ำมากนัก แต่สำนักทฤษฎีการเงินสมัยใหม่ให้ความสำคัญกับการใช้จ่ายว่าเป็นสาเหตุให้เกิดเงินเฟ้อ เพราะการใช้จ่ายทำให้อุปสงค์รวมของระบบเศรษฐกิจเพิ่มสูงขึ้น การใช้จ่ายจึงตรงกันข้ามกับการถือเงินไว้โดยไม่นำมาใช้จ่าย (hoarding) เพราะประเด็นหลังไม่ทำให้เกิดเงินเฟ้อตัวอย่างเช่น ปริมาณทองคำที่เพิ่มขึ้น ถ้าหากนำทองคำไปเก็บไว้ ราคาสินค้าจะเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย หรือไม่เพิ่มขึ้นเลย สำหรับประเด็นที่ห้า เป็นการอภิปรายที่ถอดตำมาจากทฤษฎีการวิเคราะห์ของออเรสม์ที่เกี่ยวกับธรรมชาติและผลตกกระทบของการเสื่อมค่าหรือด้อยค่า (debasement) ของเหรียญเงินตรา โดยโบแดงชี้ให้เห็นว่าการเสื่อมค่ามีผลทำให้ราคาสินค้าเพิ่มขึ้น เพราะทำให้ค่าของเงินถูกลง จึงต้องใช้เงินจำนวนมากขึ้นในการสั่งซื้อสินค้าจากต่างประเทศ

โบแดงแยกแยะความแตกต่างระหว่างการเพิ่มขึ้นของราคาสินค้าที่มีสาเหตุมาจากด้านการเงินทั่วไป และราคาสินค้าที่เพิ่มขึ้นที่เนื่องมาจากสาเหตุธรรมชาติ โดยเฉพาะ การแก้ปัญหาราคาสินค้าเพิ่มขึ้นจึงควรปล่อยให้การค้าเป็นการค้าแบบเสรี (free trade)

จอห์น เฮลส์ (John Hales) เขียนหนังสือ **A Discourse of the Common Weal of this Realm of England** (1581)² เป็นผลงานที่ทันสมัยในยุคนั้นเช่นเดียวกับผลงานของ ฌอง โบแดง แม้จะมีเนื้อหาที่แตกต่างก็ตาม จอห์น เฮลส์ เป็นเมธีปราชญ์คนหนึ่งก่อนที่จะเข้ารับราชการในสำนักงานคณะกรรมการเพื่อการปกป้อง Protector Somerset เขาแสดงให้เห็นว่าเป็นผู้รู้จริงเกี่ยวกับการปฏิวัติกรรมวิธีการผลิตเกษตรกรรม แต่ข้อสรุปของเขามักจะออกมาในลักษณะประนีประนอม เขาเป็นนักมนุษยวิทยา และการนำเสนอปัญหาสังคมของเขาเป็นตรรกะ และนำไปปฏิบัติได้ เขาไม่ได้ประณามการเอาประโยชน์ส่วนตนของมนุษย์เพราะถือว่าเป็นธรรมชาติและไม่สามารถขจัดให้หมดสิ้นออกไปได้ เขาเชื่อว่าความยุติธรรมเป็นคุณธรรมเช่นเดียวกับแนวคิดยุคกลาง ข้อเสนอของเขาเกี่ยวกับการเอาประโยชน์ส่วนตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวมกลายมาเป็นคำสอนที่แพร่หลายในสมัยต่อมา รัฐควรรอกฎหมายคุ้มครองผู้ที่เอาประโยชน์ส่วนตนและคนอื่นทั่วไปได้ประโยชน์ด้วย เช่น การล้อมรั้วรอบบริเวณที่ดินที่อุดมสมบูรณ์เพื่อการปรับปรุงที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ไม่ควรจะได้รับพิจารณาในเรื่องนี้ แต่คนที่เปลี่ยนที่ดินที่อุดมสมบูรณ์ไปเป็นทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ควรจะถูกขัดขวาง โดยการปล่อยให้มีการส่งออกข้าวโพดได้อย่างเสรี และจำกัดการส่งออกขนสัตว์ เป็นต้น

เฮลส์มีทัศนะที่ก้าวหน้าในเรื่องการนำเข้า เขาเสนอให้ลดข้อจำกัดการนำเข้าบางอย่าง เพราะไม่ต้องการให้มีการซื้อสินค้าด้วยคุณภาพจากต่างประเทศ และเสนอให้ส่งออกวัตถุดิบจากประเทศอังกฤษไปผลิตสินค้าในต่างประเทศ แล้วนำเข้าสินค้าและส่งออกอีกทอดหนึ่ง (re-import) การทำให้ค่าเงินเสื่อมหรือด้อยค่า (debasement) จะก่อให้เกิดความเลวร้ายด้านเศรษฐกิจมากมาย ซึ่งถือเป็นทัศนะเช่นเดียวกับ

² หนังสือเล่มนี้เดิมเข้าใจว่าเขียนโดย W.S. แต่ปัจจุบันพิสูจน์ได้แล้วว่าเป็นผลงานของ จอห์น เฮลส์

4. เอกลักษณะของลัทธิพาณิชยนิยม

4.1 ลัทธิพาณิชยนิยมกับการสร้างความแข็งแกร่งให้รัฐชาติ

พัฒนาการทางความคิดเศรษฐกิจศาสตร์ที่ผ่านมาจะอยู่ในรูปของคำสอนที่เป็นหลักการ ไม่ว่าจะเป็นคำสอนของอริสโตเติลหรือกฎหมายนักบวชคริสต์ (Canon Law) แต่พัฒนาการทางความคิดเศรษฐกิจศาสตร์อีกรูปแบบหนึ่งที่มีใช้หลักคำสอน แต่เป็นทฤษฎีที่สร้างขึ้นจากประสบการณ์ด้านการค้าและงานที่เขาเกี่ยวข้องอยู่ นั่นคือ แนวคิดหรือทฤษฎีเศรษฐกิจศาสตร์ของพ่อค้า

มีความคิดเห็นแตกต่างกันอยู่บ้างว่าลัทธิพาณิชยนิยมเริ่มขึ้นเมื่อไร บ้างก็บอกว่าเริ่มตั้งแต่ปลายทศวรรษที่ 14 และต้นศตวรรษที่ 15 บ้างก็บอกว่าลัทธิพาณิชยนิยมที่แท้จริงเกิดขึ้นในศตวรรษที่ 17 แต่ Philip A.S. Taylor³ เห็นว่าสำนักคิดนี้อยู่ในช่วงศตวรรษที่ 16 และ 17

นานาทศนะเกี่ยวกับความเห็นและความหมายของลัทธิพาณิชยนิยม เช่น Schmoller ชี้ว่าเป็นลัทธิสร้างชาติ (state-making) ศาตราจารย์ Heckscher มองว่าเป็นก้าวอย่างทางประวัติศาสตร์ของนโยบายเศรษฐกิจ ที่ได้บรรจุเนื้อหาสาระเกี่ยวกับมาตรการทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวกับความมั่นคงทางการเมืองและอำนาจของชาติ การสร้างรัฐชาติ (nation-state) เป็นเป้าหมายหลักโดยการใช้เครื่องมือด้านเศรษฐกิจอื่นๆ การแทรกแซงของรัฐเป็นส่วนที่สำคัญของหลักคำสอนของลัทธิพาณิชยนิยม รัฐบาลประเทศต่างๆ นำหลักการนี้ไปใช้ เพราะมองเห็นอยู่แล้วว่าเป็นการสร้างความเข้มแข็งให้กับสมบูรณาญาสิทธิรัฐ (absolutist state) ทั้งจากการแข่งขันในต่างประเทศและการทำลายล้างลัทธิประโยชน์เฉพาะส่วน (particularism) หรือลัทธิศักดินา (feudalism) เพื่อป้องกันการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ และการเมืองแข่งกับอำนาจรัฐ ซึ่งเห็นได้จากงานเขียนของโทมัส มุน (Thomas Mun) พ่อค้าชาวอังกฤษที่เป็นผู้รู้จักคนหนึ่ง จนกระทั่งถึงฮอว์นิก

³ Philip A.S. Taylor, **A New Dictionary of Economics** (London: Routledge & Kegan Paul, 1974)

รูปภาพที่ 4.2 : ตารางเปรียบเทียบลัทธิทุนนิยมก่อนและหลังการปฏิวัติอเมริกา

MERCANTILISM

The main goal of mercantilism was to increase the money in a country's treasury by creating a favorable balance of trade. A country had a favorable balance of trade if it had more exports than imports. Colonies helped a country have the goods to maintain a favorable balance of trade. One of the most important causes of the American Revolution was American unhappiness with the British mercantilist system. This system placed many restrictions on the colonial economy. After the Revolution, Americans decided that they wanted an economy free of the restrictions imposed by the British. The following chart describes the main differences between mercantilism and free enterprise system.

Before American Revolution MERCANTILISM	After American Revolution FREE ENTERPRISE
<ul style="list-style-type: none"> British government imposed very strict controls on colonial economy 	<ul style="list-style-type: none"> + Government doesn't control economy but it does create regulations to make sure that everybody participates fairly.
<ul style="list-style-type: none"> America discouraged from producing Manufactured goods 	<ul style="list-style-type: none"> + Individuals free to produce whatever manufactured goods it wanted.
<ul style="list-style-type: none"> America encouraged to buy British goods 	<ul style="list-style-type: none"> + Individuals free to buy goods from any country.
<ul style="list-style-type: none"> America's trade with other countries is restricted 	<ul style="list-style-type: none"> + Free Trade: U.S. can trade with any country it chooses.

Tmb/kms

ที่มา: <http://www4.alief.isd.tenet.edu/tmball/I.S.N%20Pictures/mercantilism.JPG>,

27 สิงหาคม 2551

พัฒนาการด้านการค้าและทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ในช่วงนี้ได้ทำลายระบบเศรษฐกิจแบบศักดินา (feudal economy) ลงอย่างสิ้นเชิง และทำให้โครงสร้างทางการเมืองแบบศักดินา (feudalist political structure) ลดบทบาทลง และเป็นการเกิดขึ้นของรัฐชาติ (nation-state) เหตุการณ์นี้ดำเนินอยู่ในศตวรรษที่ 16 และแสดงให้เห็นว่าพ่อค้าไม่เพียงแต่ต้องการทุนพาณิชย์เท่านั้น แต่ยังซ่อนผลประโยชน์อื่นไว้อีกด้วยการยกเหตุผลของการสร้างชาติ

รูปภาพที่ 4.3 : การค้าขายทางเรือสมัยพาณิชย์นิยม

ที่มา: <http://fa.atu.edu/ssphil/people/ssjw/us1/merchant.jpg>, 27 สิงหาคม 2551.

นโยบายของนักพาณิชย์นิยมจึงวางกรอบเพื่อสร้างความแข็งแกร่งให้ชาติ และให้ชาตินำนโยบายของพวกเขาไปใช้ การขยายตัวทางด้านพาณิชย์กรรมนำไปสู่ผลประโยชน์ของปัจเจกบุคคลที่หลากหลาย และกลุ่มผลประโยชน์เหล่านี้ต่างเพ่งมองไปที่อำนาจส่วนกลาง ว่าจะเป็นอำนาจรักษาประโยชน์ของพวกเขาได้ ในขณะที่ต้องแข่งขันกับคู่แข่งทางการค้า และท้ายสุด ประเทศก็ได้ผลประโยชน์จากการค้า ด้วยการสร้าง

นักพาณิชย์นิยมส่วนใหญ่จึงเชื่อในหลักการของ การให้รัฐเข้ามาควบคุม กำกับดูแลการค้า เพื่อขยายตลาดการค้าให้กว้างขึ้น ซึ่งต่างจากความเชื่อยุค กลางที่ให้จำกัดขอบเขตการค้า ประโยชน์ครอบจักรวาลที่รัฐและพ่อค้าได้ร่วมกันไม่มี ใครรู้ได้ จนกระทั่งปี 1550 ประโยชน์ทั้งหลายทั้งปวงจึงถูกเปิดเผยออกมา ทั้งนี้เพราะ พ่อค้าละเลยต่อประโยชน์ของสังคมและของปัจเจกบุคคล

ความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรทางเศรษฐกิจและการเมือง และระหว่างแนวคิด ทางเศรษฐกิจและการเมือง นโยบายเหล่านี้ต้องสอดคล้องกันและกัน และเมื่อ สังเกตในห้วงที่ผ่านมาจะพบว่า ลัทธิทุนนิยมพาณิชย์กำลังปูพื้นฐานเพื่อไปสู่ลัทธิทุนนิยม สมัยใหม่ ซึ่งเห็นได้จากอำนาจรัฐและการแทรกแซงของรัฐในเรื่องเศรษฐกิจที่เอื้ออำนวย ต่อพัฒนาการของระบบทุนนิยม อย่างไรก็ตามโครงสร้างทางการเมืองยังเป็นอุปสรรคอยู่ ในขณะนั้น นักพาณิชย์นิยมต้องการสร้างความเข้มแข็งของชาติเพื่อการปกป้อง ผลประโยชน์ทางการค้าและทำลายกำแพงกีดกันในยุคกลาง เพื่อให้เกิดการขยายตัวของ พาณิชยกรรม และก็ชัดเจนว่า การควบคุมกำกับดูแล(regulation)และการจำกัด การค้าโดยการผูกขาด (monopoly) และการปกป้องการค้า (trade protection) เป็นหลักการที่สำคัญ และจำเป็นยิ่งของรัฐในขณะนั้น มีความต้องการทุนพาณิชย์ (commercial capital) มากขึ้น และการจัดสรรตลาด เพื่อประกันการได้เปรียบต่อคู่แข่ง แต่เมื่อลัทธิทุนนิยมเบ่งบานถึงขีดสุดเช่นในปัจจุบัน การผูกขาด (monopoly) การปกป้อง การค้า (protection) และการควบคุมกำกับดูแล (regulation) ของรัฐก็ไม่จำเป็นอีกต่อไป การผูกขาดการค้าที่ค้าขายกับต่างประเทศยืนหยัดอยู่ได้นานกว่าการผูกขาดการค้าใน ประเทศ เพราะการผูกขาดการค้าภายในประเทศได้รับการต่อต้านมากขึ้น การแข่งขัน ด้านการผลิตและการค้ามีมากขึ้น

4.2 ลัทธิพาณิชย์นิยมกับความมั่งคั่ง

สิ่งที่ตรงกันข้ามกันระหว่างทุนพาณิชย์ (commercial capital) และทุนอุตสาหกรรม (industrial capital) ในระยะเริ่มแรกคือพัฒนาการของลัทธิทุนพาณิชย์นั่นเอง การถกปัญหาระหว่างนักพาณิชย์นิยมที่เรียกตัวเองว่า “นักทองคำแท่ง (bullionists)” และนักพาณิชย์นิยม (mercantilists) เห็นได้จากการแสดงความคิดเห็นด้านทฤษฎี ความมั่งคั่ง (wealth) ว่าอยู่ในรูปของเงินตรา (money) ในรูปของทองคำ (gold) หรือในรูปของโลหะเงิน (silver) แต่แน่นอนว่าสมบัติ (treasure) ซึ่งอาจเป็นเงินตราหรือโลหะมีค่า (precious metals) ซึ่งอาจเป็นทองคำแท่ง (bullion) หรือโลหะเงิน (silver) เป็นรูปแบบของความมั่งคั่งที่ในระยะแรกเอกชนนำมาใช้ซื้อขายแลกเปลี่ยนกัน และให้เป็นตัวกลางในการแลกเปลี่ยน และกลายมาเป็นสถาบันหลักของสังคม ประเด็นที่ตามมาและถูกตั้งคำถามคือ ความมั่งคั่งเกิดจากเงินตรา ทองคำ หรือโลหะเงิน ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ชี้ให้เห็นถึงการพัฒนาศรษฐกิจ การสะสมสมบัติ (the formation of treasure) และบ่งชี้ให้เห็นเป็นนัยว่า เป็นความก้าวหน้าที่ยิ่งใหญ่ของการแลกเปลี่ยนภาคเอกชน และการหมุนเวียนของเงินตรา ซึ่งแตกต่างจากการสะสมความมั่งคั่ง (wealth) ในรูปแบบตามธรรมชาติในสมัยก่อน การสะสมความมั่งคั่งในรูปแบบหลังจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อสามารถแยกกระบวนการที่เชื่อมโยงระหว่างเงินตราและชนชั้นพ่อค้าออกจากกัน แนวคิดเกี่ยวกับการมั่งคั่งจึงแยกออกจากสินค้าซึ่งเป็นเจ้าของมูลค่าการใช้ (use-value) ให้อยู่เฉพาะในรูปของการสะสมมูลค่าแบบการแลกเปลี่ยนในรูปของเงินตรา (monetary store of exchange-value) การสะสมโลหะมีค่า (precious metals) ที่ใช้ทำเหรียญเงินตราจึงเป็นเรื่องปกติธรรมดาในยุคโบราณ เพราะสมัยกรีกและโรมัน การสะสมโลหะมีค่าเป็นเป้าหมายด้านนโยบายที่ทำกันมาตลอด และรวมตลอดถึงยุคกลาง การแสวงหาความมั่งคั่งและอำนาจโดยคริสตจักร กษัตริย์ และขุนศึกศักดินา ก็อยู่ที่การสะสมสมบัติที่อยู่ในรูปของทองคำ โลหะเงิน หรือเงินตรา

แต่ในยุคพาณิชย์นิยม ความมั่งคั่งไม่ได้ผูกติดกับมูลค่าการใช้ของสินค้า แต่ผูกติดกับมูลค่าการแลกเปลี่ยน เพื่อให้ได้มาซึ่งสมบัติ (treasure) ลัทธิทุนนิยมพาณิชย์ชี้ให้เห็นทัศนะในเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจน ในยุคที่การพาณิชย์กรรมถูกรอบงำโดยพลังการพัฒนาเศรษฐกิจ การหมุนเวียนของสินค้าเป็นสิ่งจำเป็นต่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และท้ายสุดคือ การสะสมเงินตราก็เป็นธรรมเนียมปฏิบัติในการสะสมความมั่งคั่ง และ

4.3 ลัทธิพาณิชย์นิยมกับการค้า

จะเห็นว่าการแสวงหาเงินตราเป็นสิ่งที่เห็นพ้องต้องกันของนักพาณิชย์นิยม พวกเขามองกระบวนการเศรษฐกิจจากขั้นตอนเริ่มแรกมาสู่ขั้นตอนพาณิชย์นิยม และนำไปสู่การแยกแยะเงินตราและทุน (money and capital) และศาสตราจารย์ เฮคเซอร์⁷ ให้ข้อคิดเห็นที่สำคัญเกี่ยวกับ “การหวาดกลัวต่อสินค้า (fear of goods)” ซึ่งหมายถึง การกลัวว่าสินค้าจะขายไม่ได้และต้องเน้นไปที่การขายสินค้าซึ่งเป็นลักษณะแนวคิดของนักพาณิชย์นิยม เป็นแนวคิดที่ตรงกันข้ามกับเป้าหมายการเก็บรักษาสินค้าไว้มากๆ ที่

⁴ E. Roll, **A History of Economic Thought** (London: Faber and Faber Ltd., 1973), p.65.

⁵ D. Martin Luther

⁶ เพราะเป็นการส่งออกโลหะมีค่าไปแลกเปลี่ยนเป็นสินค้าจากต่างประเทศ นำสินค้านั้นเข้าประเทศและส่งออกอีกทอดหนึ่ง ซึ่งจะทำให้ได้โลหะมีค่ามากกว่าเดิม และจะทำให้ความมั่งคั่งของประเทศเพิ่มมากขึ้น

⁷ E.F. Heckscher ศาสตราจารย์ชาวเยอรมันเขียนเรื่อง “Mercantilism”

มาโลนส์ รังเกียจการนำเข้าสินค้าฟุ่มเฟือย
มิสเซลเดน ต้องการสมบัติ (ทองคำและโลหะเงิน)
มุน ต้องการได้เปรียบดุลการค้า

นักคิดที่เป็นนักพาณิชย์หัวก้าวหน้าคนอื่นๆ เช่น ดาเวนนงต์ (D'Avenant) บาร์บอน (Barbon) และไซลด์ หรือแม่แต่เพตตี (Petty) ผู้ให้กำเนิดเศรษฐศาสตร์การเมืองสมัยคลาสสิกก็ยังไม่มั่นใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการค้ากับต่างประเทศ และความมั่งคั่งของชาติ จึงต้องพยายามส่งออกให้มาก

4.4 ลัทธิพาณิชย์นิยมกับเงินตรา

แนวคิดดั้งเดิมที่เป็นที่มาของกำไร (profit) และต่อมาคือทฤษฎีมูลค่าแรงงานของคลาสสิก (classical labour theory of value) ที่แพร่สะพัดในยุคสมัยพาณิชย์นิยม โดยมีทัศนะว่า เงินตราและสมบัติคือความมั่งคั่ง และ “ความมั่งคั่ง (wealth)” ในทัศนะของนักพาณิชย์นิยมใช้ในความหมายของ “ทุน (capital)” และทฤษฎีเงินตรา (theory of money) ของนักพาณิชย์นิยมเป็นส่วนหนึ่งของทัศนะต่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

สมัยพาณิชย์นิยมไม่มีการจำแนกว่าอะไรคือเงินตรา (money) และอะไรคือทุน (capital) แต่ใช้ในความหมายรวมกัน การใช้เงินตราอย่างมีประสิทธิภาพทำให้เศรษฐกิจแบบศักดินาและข้อห้ามการขูดรีดดอกเบี้ยของนักบวชคริสต์ตายสนิท โดยนักพาณิชย์นิยมมองว่าการค้าขึ้นอยู่กับเงินตรา ที่ได้เงินตราขาดแคลนการค้าก็จะฝืดเคือง ที่ได้เงินตรามากการค้าก็จะรุ่งเรือง นักพาณิชย์นิยมมองว่าเงินตรา

4.5 ลัทธิพาณิชย์นิยมกับการขูดรีดดอกเบี้ยและดอกเบี้ย

เจอร์ราร์ด มาไลนส์ (Gerald Malynes) ข้าราชการและพ่อค้าที่ประสบความสำเร็จคนหนึ่ง ได้แยกแยะความแตกต่างระหว่างการขูดรีดดอกเบี้ย (usury) และดอกเบี้ย เห็นได้จากงานเขียนเรื่อง **Saint George for England Allegorically Described (1601)** และ **Consuetudo vel Lex Mercatoria (1622)** เขาประมาณว่าการขูดรีดดอกเบี้ยเป็นความชั่วร้าย เป็นการขูดรีดเอาเปรียบคนยากจนแต่มนุษย์เป็นสัตว์ธุรกิจ จึงเป็นพฤติกรรมที่ไม่สามารถละเลิกได้ จึงควรควบคุมอัตราดอกเบี้ย (interest rates) ที่ผู้ให้กู้เรียกเก็บจากผู้กู้ โดยนัยดังกล่าว มาไลนส์จึงเห็นด้วยกับการเรียกเก็บดอกเบี้ย (interest)

เซอร์ โทมัส คัลเปปเปอร์ (Sir Thomas Culpepper) เขียนเรื่อง **Tract against usurie (1621)** เห็นด้วยกับการกำหนดอัตราดอกเบี้ยขั้นสูง (maximum interest rate) และให้ถือเป็นอัตราดอกเบี้ยที่ถูกต้องตามกฎหมาย อัตราดอกเบี้ยขั้นสูงที่กำหนดไว้จะทำให้พ่อค้าชาวอังกฤษที่ขณะนั้นเสียดอกเบี้ยร้อยละ 10 สามารถแข่งขันกับพ่อค้าชาวต่างชาติที่เสียดอกเบี้ยร้อยละ 6 ได้ แนวคิดนี้สอดคล้องกับแนวคิดของนักพาณิชย์นิยมเกี่ยวกับกลไกการชำระเงินระหว่างประเทศ

เซอร์ โจเซีย ไชลด์ (Sir Josiah Child) เป็นผู้ที่ให้ทัศนะต่อดอกเบี้ย (interest) ชัดเจนที่สุดในบรรดานักพาณิชย์นิยม ไชลด์เขียนเรื่อง **New Discourse of Trade (1669)** และ **Interest of Money Mistaken** ไชลด์ให้ทัศนะว่าอัตราดอกเบี้ยต่ำ เป็นที่มาของความมั่งคั่งมิใช่ผลพวงของความมั่งคั่ง (cause not the effect of wealth) ถ้าการพาณิชย์กรรมเป็นวิถีแห่งความมั่งคั่งของประเทศ และการลดอัตราดอกเบี้ยลงจะไปกระตุ้นการค้า จึงปฏิเสธไม่ได้ว่าอัตราดอกเบี้ยต่ำเป็นสาเหตุของความมั่งคั่ง เหมือนคำที่กล่าวว่า “ไข่เกิดแม่ไก่ แม่ไก่เกิดไข่ (The egg was the cause of the hen, and the hen the cause of the egg)” ซึ่งหมายถึงว่า อัตราดอกเบี้ยต่ำ

การโจมตีอัตราดอกเบี้ยสูงของนักพาณิชย์นิยมในระยะเริ่มแรกนั้น ถือเป็นเรื่องธรรมดา เพราะเป็นยุคของการขาดแคลนสภาพคล่อง การให้สินเชื่อของธนาคารขาดการพัฒนาและเป็นยุคของการเติบโตที่แข่งขันกันระหว่างพ่อค้านักหัตถอุตสาหกรรม นายห้างทอง และพ่อค้าเงินระดับใหญ่ หลักการของลัทธิพาณิชย์นิยมสรุปได้ว่า:

Economic policy prevailing in Europe during the 16th, 17th, and 18th centuries, under which governmental control was exercised over industry and trade in accordance with the theory that national strength is increased by a preponderance of exports over imports. Mercantilism was characterized not so much by a consistent or formal doctrine as by a set of generally held beliefs. These beliefs included the ideas that exports to foreign countries are preferable both to trade within a country and to imports; that the wealth of a nation depends primarily on the possession of gold and silver; and that governmental interference in the national economy is justified if it tends to implement the attainment of these objectives. The mercantilist approach in economic policy first developed during the growth of national states; efforts were directed toward the elimination of the internal trade barriers that characterized the Middle Ages, when a cargo of commodities might be subject to a toll or tariff at every city and river crossing. Industries were encouraged and assisted in their growth because they provided a source of taxes to support the large armies and other appurtenances of national government. Exploitation of colonies was considered a legitimate method of providing the parent countries with precious metals and with the raw materials on which export industries depended.

Mercantilism, by its very success in stimulating industry and developing colonial areas, soon gave rise to powerful antimercantilist pressures. The use of

colonies as supply depots for the home economies, and the exclusion of colonies from trade with other nations produced such reactions as the American Revolution, in which the colonists asserted their desire for freedom to seek economic advantage wherever it could be found. At the same time, European industries, which had developed under the mercantile system, became strong enough to operate both without mercantilist protection and in spite of mercantilist limitations. Accordingly, a philosophy of free trade began to take root. Economists asserted that government regulation is justified only to the extent necessary to ensure free markets, because the national advantage represents the sum total of individual advantages, and national well-being is best served by allowing all individuals complete freedom to pursue their economic interests. This viewpoint received its most important expression in *The Wealth of Nations* (1776) by the British economist Adam Smith.

The free-trade system, which prevailed during the 19th century, began to be curtailed sharply at the beginning of the 20th century in what has been called a revival of elements of mercantilist philosophy, or neomercantilism. High protective tariffs were reintroduced, and for political and strategic reasons, great emphasis was put on national self-sufficiency as opposed to national interdependence and a free flow of trade.

Source: <http://www.history.com/encyclopedia.do?vendorId=FWNE.fw..me088200.a#FWNE.fw..me088200.a>

5. ลัทธิทองคำแท่งและลัทธิพาณิชย์นิยม

แนวคิดของนักพาณิชย์นิยมที่กล่าวมาเป็นเรื่องของทัศนคติต่อการขายสินค้า (selling) การหวาดกลัวต่อสินค้าค้างสต็อก (the fear of goods) ความต้องการสะสมสมบัติ (treasure) และการคัดค้านการขูดรีดดอกเบี้ย (usury) ให้หันมาเก็บดอกเบี้ย (interest) แทน แนวคิดดังกล่าวเป็นคุณลักษณะของแนวคิดทางเศรษฐศาสตร์ในยุคสมัยนั้น แต่ก็ยังมีแนวคิดของนักพาณิชย์นิยมที่แตกต่างออกไปของ

ทัศนคติต่อการสร้างความร่ำรวยให้กับชาติแรกเริ่มไม่ได้ผูกโยงติดกับประโยชน์ของพ่อค้า แต่มีเป้าหมายเพื่อปกป้องสต็อกของโลหะมีค่าไว้กับประเทศ โดยการควบคุมการเคลื่อนย้ายโลหะมีค่าออกนอกประเทศอย่างเข้มงวด เป็นต้นว่า ควบคุมการแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศ อุดหนุนเงินแบบให้เปล่าเพื่อการเสาะหาโลหะมีค่าที่ถือว่าเป็นตัวแทนของความมั่นคงที่สูงที่สุด และกลายมาเป็นนโยบายที่จำเป็นที่ชัดเจนที่สุด ด้วยการห้ามการส่งออกโลหะมีค่าและกระตุ้นการนำเข้าของโลหะมีค่า ซึ่งข้อห้ามลักษณะนี้เหมือนกับข้อห้ามในยุคกลางและคงอยู่จนกระทั่งยุคขัดแย้งกันเองทางความคิดของนักพาณิชย์นิยม ประมาณศตวรรษที่ 14 ความก้าวหน้าทางการค้าอยู่ในความสนใจของผู้ปกครอง เพราะการค้ามีความสัมพันธ์กับปริมาณโลหะมีค่าของประเทศ เห็นได้จากพระราชบัญญัติปี 1339 ที่พยายามบังคับให้พ่อค้าส่งออกขนสัตว์ต้องนำเข้าโลหะมีค่าหนึ่งถาดต่อการส่งออกขนสัตว์หนึ่งกระสอบ พระราชบัญญัติพาณิชย์นาวีปี 1381 ห้ามการส่งออกทองคำ และโลหะเงิน เพราะการขาดแคลนเงินตราสมัยพระเจ้าริชาร์ดที่ II และริชาร์ด แอลเลสเบอรี เจ้าหน้าที่โรงงานกษาปณ์ และเป็นผู้ให้ความสนใจเกี่ยวกับการถกอภิปรายเรื่องดุลการค้าของนักพาณิชย์

การห้ามการส่งออกทองคำและนำเข้าสินค้าฟุ่มเฟือยอยู่ในการควบคุมดูแลของสำนักปริวรรตเงินตรา (The office of Royal Exchange) แต่การจำกัดและควบคุมทำได้ไม่นานนักเนื่องจากพัฒนาการของการค้าระหว่างประเทศ พ่อค้าได้ค้นพบวิธีการหลีกเลี่ยงที่ถูกต้องตามกฎหมายจากการพยายามป้องกันการเคลื่อนไหวของราคาและอัตราแลกเปลี่ยน และการเคลื่อนไหวของราคาและการเคลื่อนย้ายทองคำและโลหะเงินของสำนักปริวรรตเงินตรา ยิ่งทางการออกกฎหมายมาควบคุมเข้มงวดเท่าไรพ่อค้าก็ยิ่งค้นพบช่องทางหลีกเลี่ยงที่ถูกต้องตามกฎหมายมากเท่านั้น การเติบโตทางการค้าได้ทำลายหลักการเดิมของเจ้าหน้าที่ศุลกากรที่บันทึกอัตราแลกเปลี่ยนลงไว้ในสมุด ตัวแลกเปลี่ยน (bill of exchange) กลายมาเป็นเครื่องมือสำคัญในการชำระหนี้ระหว่างประเทศ และก่อให้เกิดชนชั้นใหม่ของสังคมคือ ชนชั้นนักการเงินที่เชี่ยวชาญการเงินระหว่างประเทศ มาตรการครอบงำของรัฐจึงไม่สามารถนำมาใช้บังคับได้ และยังมีข้อผ่อนปรนให้บริษัทที่ได้รับสิทธิพิเศษส่งออกทองคำไปยังหมู่เกาะเครื่องเทศได้ในแต่ละเที่ยวเรือ

การขยายตัวของพาณิชย์กรรมในศตวรรษที่ 16 ที่ต้องเผชิญกับปัญหาการแข่งขันทางการค้าของชาติต่างๆ และการเคลื่อนย้ายโลหะมีค่าออกนอกประเทศจำนวนมาก ก็นำมาสู่ปัญหาเก่าอีกครั้งหนึ่ง นั่นคือ คำถามเกี่ยวกับการควบคุมกำกับดูแล (regulation) การค้า “นักทองคำแห่ง (bullionists)” คือชื่อที่ตั้งให้กับบุคคลที่รื้อฟื้นข้อห้ามการส่งออกโลหะมีค่าขึ้นมาใหม่ และตั้งสำนักปริวรรตเงินตราขึ้นมาใหม่ เพื่อให้มีบทบาทควบคุมการแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศเพิ่มขึ้นมากขึ้น ตัวแทนที่สำคัญที่สุดของสำนักความคิดนี้คือ เจอรัลด์ มาไลนส์ (Gerald Malynes)

5.1 แนวคิดของ เจอร์ลด์ มาไลนส์

Money was devised as a means of exchange and as a common measure. The bill of exchange was designed as such a common measure in international transactions. Exchanges that took place at this ratio (the ratio of the values of two currencies) were the only ones to correspond to the “par pro pari” which was the moral foundation of exchange”

Gerald Malynes

เจอร์ลด์ มาไลนส์ (Gerald Malynes) เป็นผู้รับเอาทัศนคติของวิลสันเกี่ยวกับการชู้ตริตดอกเบีย ซึ่งเป็นการมองปัญหาสังคมทั่วไป เช่นเดียวกับนักคิดยุคกลาง เพราะ มาไลนส์เชื่อในเรื่องความแน่นอน (certainty) และความสมานฉันท์ที่จะเป็นตัวควบคุมความมั่งคั่งร่วมกันอย่างมั่นคง ซึ่งความสำเร็จนี้ทำยสุดแล้วรัฐก็จะได้ประโยชน์ เขาเน้นการแทรกแซงของรัฐไปที่เรื่องเศรษฐกิจ โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการค้าระหว่างประเทศและการแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศที่ถือว่ามีความสำคัญที่สุด และเพิ่มเติมด้วยเรื่องการชู้ตริตดอกเบีย (usury) ในเรื่องการชู้ตริตดอกเบีย เขารู้สึกว่าเป็นสัญลักษณ์ของความชั่วร้ายที่ฝังรากลึก ตัวอย่างเช่น ธุรกรรมแลกเปลี่ยนของนักการเงินภาคเอกชน (บ่อยครั้งเป็นการชู้ตริตดอกเบีย) โดยการลดปริมาณทองคำแห่งภายในประเทศและทำให้อัตราดอกเบี้ยเพิ่มขึ้น **แนวคิดที่แท้จริงของมาไลนส์จะเกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศที่เป็นปัญหาใหญ่ทางเศรษฐกิจ** เขานำเสนอปัญหานี้ด้วยจิตใจแบบนักคิดยุคกลางที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานด้านจริยธรรม มาไลนส์ วิเคราะห์สาเหตุของการเคลื่อนย้ายทองคำและทฤษฎีการค้าระหว่างประเทศได้อย่างล้ำหน้ามาก

มาไลนส์ เริ่มต้นโดยการยอมรับว่า การแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศและภายในประเทศเป็นความจำเป็น การค้าเป็นผลประโยชน์ส่วนตนของพ่อค้า รัฐบาลต้องควบคุมเพื่อจะมั่นใจได้ว่าสังคมจะได้รับสวัสดิการที่ดี **เงินตราถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเป็นตัวกลางในการแลกเปลี่ยนและเป็นมาตรวัดมูลค่า ตัวแลกเปลี่ยนก็เช่นเดียวกันแต่ใช้เป็นมาตรวัดมูลค่าของการแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศแต่พ่อค้าเงินก็ใช้เล่ห์กลแสวงหาประโยชน์จากตัวแลกเปลี่ยน การแลกเปลี่ยนที่ผิดกฎหมายที่เติบโตเพิ่มขึ้นได้**

มาลอนส์ ได้กำหนดอัตราแลกเปลี่ยนดุลยภาพขึ้นมา และแสดงให้เห็นว่าถ้าอัตราแลกเปลี่ยนผันผวนไม่อยู่ในดุลยภาพจะทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายทองคำอย่างไร ซึ่งต่อมาก็คือทฤษฎีการกำหนดค่าทองคำ (the theory of the specie points) มาลอนส์ เสนอให้แก้ปัญหารัตราแลกเปลี่ยนที่ไม่ยุติธรรมเพื่อป้องกันทองคำไหลออกนอกประเทศว่า การทำธุรกรรมแลกเปลี่ยนให้เป็นหน้าที่ของผู้ปริวรรตทางการ (Royal Exchanger) หรือไม่ก็เป็นผู้ที่ได้รับมอบอำนาจจากกษัตริย์เท่านั้น ธุรกรรมแลกเปลี่ยนที่ไม่เท่ากับค่าเสมอภาคการแลกเปลี่ยน(par pro pari) ต้องถูกห้ามเด็ดขาด การแลกเปลี่ยนได้เงื่อนไขค่าเสมอภาคการแลกเปลี่ยนเท่านั้นจึงจะทำได้ ทั้งนี้ เพื่อป้องกันเล่ห์เหลี่ยมของพ่อค้าเงิน ทำให้การแลกเปลี่ยนมีเสถียรภาพ และเพื่อรักษาสมบัติของชาติไม่ให้รั่วไหลออกนอกประเทศ ซึ่งประเด็นหลังเป็นวัตถุประสงค์หลักของมาลอนส์

⁸ โรงษาปณ์จะผลิตเหรียญเงินและเหรียญทองแล้วกำหนดค่าเหรียญให้เท่ากับมูลค่าของเงินหรือทองคำที่ใช้ทำเหรียญนั้นๆ

5.2 แนวคิดของเอ็ดเวิร์ด มิสเซลเดน

“...in order to make sure that trade was beneficial it was necessary to know first the relation of import and exports. Returns should be made and nation's trade cast into “Ballance of Trade” which would show us the difference of waight in commerce of one Kingdome with one another.” “...the policy of the state should be to secure a favourable, and prevent an unfavorable, balance; for with a surplus of exports of the country would receive treasure and grow rich”

Edward Misselden

เอ็ดเวิร์ด มิสเซลเดน (Edward Misselden) เป็นพ่อค้าชาวอังกฤษชั้นนำคนหนึ่งในขณะนั้นและเป็นสมาชิกคนหนึ่งของบริษัท Merchant Adventurers เขียนเรื่อง **Free Trade, or The Meanes to Make Trade Flourish** (1622) และ **The Circle of Commerce** (1623) และเป็นหนังสือที่ตีพิมพ์เล่มแรกที่ใช้คำว่า “ดุลการค้า (balance of trade)”⁹

มิสเซลเดนก็เหมือนกับนักพาณิชย์นิยมคนอื่น ๆ ที่สร้างทฤษฎีขึ้นมาเพื่อใช้เป็นนโยบายในการปกป้องประโยชน์ที่เขาเป็นตัวแทนอยู่ ซึ่งเห็นได้ชัดเจนจากผลงานเล่มแรกที่พยายามจำกัดการค้าให้อยู่ภายในแคว้นของคริสตจักร (Christendom) โดยให้เหตุผลว่าการค้ากับตะวันออกทำให้ทองคำไหลออกนอกประเทศและไม่ได้กลับคืนมา มิสเซลเดนไม่ได้คัดค้านบริษัทการค้าที่ได้สิทธิพิเศษเสมอไป แต่การค้าที่ไม่มีการควบคุมจะเป็นอันตรายต่อการกินดีอยู่ดีของสังคม เขาคัดค้านการผูกขาดการค้า (monopoly) แต่ต้องการให้มีผู้ค้าน้อยราย (oligopoly)

มิสเซลเดนให้ทัศนะเรื่องการค้าระหว่างประเทศว่าอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศก็เหมือนกับราคาสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่ง ที่ราคาถูกกำหนดโดยประโยชน์ของสินค้านั้น ๆ และราคาที่กำหนดในขณะนั้นจะสูงหรือต่ำจะแปรผันขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของผู้ซื้อและผู้ขาย เช่นเดียวกัน ราคากาแลกเปลี่ยน

⁹ ฟรานซิส เบคอน (Francis Bacon) ใช้คำนี้มาก่อน แต่ไม่ปรากฏในผลงานที่ตีพิมพ์

การจะตัดสินว่าการค้าให้ประโยชน์หรือไม่อย่างไรต้องดูความสัมพันธ์ระหว่างการนำเข้าและส่งออก โดยพิจารณาที่ “ดุลการค้า (Balance of Trade)” ซึ่งจะชี้ให้เห็นความแตกต่างของฐานะทางการค้าของราชอาณาจักรกับประเทศอื่น ฉะนั้น นโยบายของรัฐต้องรักษาดุลการค้าให้ได้เปรียบ (favourable balance) และป้องกันไม่ให้นดุลการค้าเสียเปรียบ (unfavourable balance) การส่งออกที่เกินดุลจะทำให้ประเทศได้สมบัติและร่ำรวยขึ้น ขณะเดียวกันการกระตุ้นการส่งออกจะทำให้คนยากจนมีงานทำจากการผลิตสินค้าเพื่อส่งออก แต่การนำเข้าจะให้ผลตรงกันข้าม โดยเฉพาะการนำเข้าสินค้าฟุ่มเฟือย ประเทศอังกฤษต้องพัฒนาการประมงเพื่อจะได้ไม่พึ่งพาอาหารจากต่างประเทศ

5.3 แนวคิดของแอนโตนิโอ เซอร์รา

Quantity of industry, quality of the population, extensive trading operation and regulations of the sovereign are the common means of all countries in obtaining a plentiful supply of the precious metals

Antonio Serra

แอนโตนิโอ เซอร์รา (Antonio Serra) เป็นชาวพื้นเมืองโคเซนซา ประเทศอิตาลี ประวัติเกี่ยวกับตัวเขามีน้อยมากเขียนเรื่อง **Breve Trattato** เขาเสนอวิธีการที่จะทำให้ประเทศที่ไม่มีเหมืองทองคำและเหมืองเงินว่าจะมีทองคำและโลหะเงินมาได้อย่างไร การจะทำให้ประเทศมีโลหะมีค่าจำนวนมากนั้น วิธีการแรกที่แต่ละประเทศมีไม่เหมือนกันคือ การมีผลผลิตภายในประเทศจำนวนมาก แล้วส่งไปแลกเปลี่ยนโลหะมีค่ากับต่างประเทศ และสภาพทางภูมิศาสตร์ที่ทำให้ประเทศได้เปรียบใน

1. **เห็นการผลิตไปที่สินค้าหัตถอุตสาหกรรม** เพราะอุตสาหกรรมได้เปรียบกว่าเกษตรกรรม เพราะเป็นการผลิตที่ไม่ขึ้นอยู่กับสภาพดินฟ้าอากาศ ผลผลิตไม่เน่าเสีย สามารถผลิตได้เป็นจำนวนมาก มีราคาตลาดที่แน่นอน และกำไรจากสินค้าหัตถอุตสาหกรรมมากกว่าสินค้าเกษตรกรรม
2. **พัฒนาคุณภาพของประชาชน** ประชาชนจะมีคุณภาพย่อมขึ้นอยู่กับความขยัน ฉลาด และมีวิถึฏญานของการเป็นผู้ประกอบการ
3. **สร้างปัจจัยที่เอื้ออำนวยต่อการค้า** เพราะการค้าจะทำให้ได้เงินมามาก และการมีเงินมากจะทำให้การค้าขยายตัว และ
4. **รัฐต้องมีนโยบายช่วยเหลือหรือเป็นไปในทิศทางเพื่อการได้มาซึ่งความมั่งคั่ง**

เซอร์รา ได้ตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างอัตราแลกเปลี่ยนและปริมาณทองคำแห่งของประเทศ โดยชี้ให้เห็นว่า ถ้าอัตราแลกเปลี่ยนภายในประเทศสูง ทองคำจะไหลออกนอกประเทศ ในทางกลับกัน ทองคำจะไหลเข้าประเทศ ความต้องการสินค้าจากต่างประเทศ จะทำให้ประเทศขาดแคลนเงินตรา เซอร์ราไม่เห็นด้วยกับข้อห้ามการส่งออกเงินตรา ที่ว่าการส่งออกเงินตราเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์ โดยกล่าวว่า **ไม่มีใครส่งออกเงินตราโดยไม่มีเป้าหมาย** ถ้าส่งออกเงินตราเพื่อซื้อสินค้าจากต่างประเทศ แล้วนำสินค้านั้นส่งออกอีกทีหนึ่ง กำไรจากการส่งออกก็จะทำให้สต็อกของทองคำแห่งภายในประเทศเพิ่มขึ้น

5.4 แนวคิดของโทมัส มุน

“For goods in which England has something like a monopoly a high price may be charged; while for other price should be low enough to compete with rivals. Nor is it wise to sell cheaply in order to drive out competitors and then to charge excessive price”

Thomas Mun

โทมัส มุน (Thomas Mun) มีชีวิตอยู่ช่วง 1571-1641 มุน เป็นพ่อค้าชาวอังกฤษแถวหน้าคนหนึ่งในสมัยนั้น เขาประสบความสำเร็จด้านการค้า มีประสบการณ์ด้านการค้าในประเทศ อิตาลี และเมืองลิวองต์เข้าร่วมงานกับบริษัท East India Company และต่อมาได้เป็นผู้อำนวยการบริษัทจนกระทั่งถึงแก่กรรม มุนเขียนเรื่อง **A Discourse of Trade from**

England into East Indies (1621) และ **England's Treasure by Forraign Trade** (1630) แต่บุตรชายเป็นผู้ตีพิมพ์โดยในปี 1664 หนังสือเล่มแรกเขียนขึ้นมาเพื่อปกป้องบริษัทของเขาที่ถูกโจมตีว่า ได้รับสิทธิพิเศษให้ส่งออกทองคำได้ โดยคิดเป็นมูลค่า 30,000 ปอนด์ ของแต่ละเที่ยวเรือ โดยมีข้อแม้ว่าจะต้องนำเข้าทองคำเข้ามาภายในหกเดือน การได้รับสิทธิดังกล่าวทำให้ทองคำไหลออกนอกประเทศ มุนชี้แจงว่าบริษัท East India Company ค้าขายแล้วนำเข้าสมบัติให้ประเทศมากกว่าการค้าของทุกบริษัทรวมกัน บริษัทไม่ได้ส่งออกทองคำมากกว่าที่ได้รับอนุญาต จำนวนทองคำดังกล่าวทำให้การค้ากับอินเดียมีต้นทุนถูกลง ด้วยการตัดพ่อค้าคนกลางชาวเตอร์กิสออกไป และยังนำวัตถุดิบเข้ามาผลิตสินค้าหัตถอุตสาหกรรมภายในประเทศอีกด้วย และเมื่อผลิตสินค้าได้ก็ส่งออกไปขายต่างประเทศอีกทีหนึ่ง ก็จะได้ทองคำเข้าประเทศราบเท่าที่ยังมีการส่งออก และมุนประณามพ่อค้าเงินตราระหว่างประเทศว่าเป็นผู้ทำให้ประเทศสูญเสียทองคำ

ในหนังสือเล่มที่ 2 มุนแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ในด้านความคิดของลัทธิทุนนิยมพาณิชย์ (commercial capitalism) เขาจัดลำดับของชนชั้นพ่อค้าให้เป็นคนชั้นสูงของสังคม พ่อค้าต้องได้รับการอบรมสั่งสอนด้านศีลธรรมมาอย่างดี การค้าระหว่างประเทศโดยพ่อค้าเป็นการสร้างความมั่งคั่งให้ชาติ มุนมีความชัดเจนมากใน

"England's Treasure by Foreign Trade"

Thomas Mun (pub. 1664)

Thomas Mun (1571-1641) was one of the directors of the East India Company, one of England's earliest and largest companies engaged in colonial and overseas trade. His "England's Treasure by Foreign Trade", written in the 1630s, but not published until 1664, is a classic statement

¹⁰ หมายถึงธุรกิจที่ให้บริการด้านการส่งออกสินค้าที่เกี่ยวข้องกับค่าขนส่ง ค่าประกันภัย เป็นต้น

of the economic doctrine known as mercantilism.

The Qualities Which Are Required In A Perfect Merchant Of Foreign Trade.

The love and service of our Country consisteth not so much in the knowledge of those duties which are to be performed by others, as in the skilful practice of that which is done by our selves; and therefore (my Son) it is now fit that I say something of the Merchant, which I hope in due time shall be thy Vocation: Yet herein are my thoughts free from all Ambition, although I rank thee in a place of so high estimation; for the Merchant is worthily called The Steward of the Kingdoms Stock, by way of Commerce with other Nations; a work of no less Reputation than Trust, which ought to be performed with great skill and conscience, that so the private gain may ever accompany the publique good. And because the nobleness of this Profession may the better stir up thy desires and endeavors to obtain those abilities which may effect it worthily, I will briefly set down the excellent qualities which are required in a perfect Merchant.

1. He ought to be a good Penman, a good Arithmetician, and a good Accomptant, by that noble order of Debtor and Creditor, which is used only amongst Merchants; also to be expert in the order and form of Charter-parties, Bills of Lading, Invoices, Contracts, Bills of Exchange, and Policies of Insurance.

2. He ought to know the Measures, Weights, and Monies of all foreign Countries, especially where we have Trade, and the Monies not only by their several denominations, but also by their intrinsique values in weight

and fineness, compared with the Standard of this Kingdom, without which he cannot well direct his affaires.

3. He ought to know the Customs, Tolls, Taxes, Impositions, Conducts and other charges upon all manner of Merchandize exported or imported to and from the said Foreign Countries.

4. He ought to know in what several commodities each Country abounds, and what be the wares which they want, and how and from whence they are furnished with the same.

5. He ought to understand, and to be a diligent observer of the rates of Exchanges by Bills, from one State to another, whereby he may the better direct his affairs, and remit over and receive home his Monies to the most advantage possible.

6. He ought to know what goods are prohibited to be exported or imported in the said foreign Countries, lest otherwise he should incur great danger and loss in the ordering of his affairs.

7. He ought to know upon what rates and conditions to freight his Ships, and ensure his adventures from one Country to another, and to be well acquainted with the laws, orders and customs of the Insurance office both here and beyond the Seas, in the many accidents which may happen upon the damage or loss of Ships or goods, or both these.

8. He ought to have knowledge in the goodness and in the prices of all the several materials which are required for the building and repairing of Ships, and the divers workmanships of the same, as also for the Masts, Tackling, Cordage, Ordnance, Victuals, Munition, and Provisions of many kinds; together with the ordinary wages of Commanders, Officers, and Manners, all which concern the Merchant as he is an Owner of Ships.

9. He ought (by the diverse occasions which happen sometimes in the buying and selling of one commodity and sometimes in another) to have indifferent if not perfect knowledge in all manner of Merchandise or wares, which is to be as it were a man of all occupations and trades.

10. He ought by his voyaging on the Seas to become skilful in the Art of Navigation.

11. He ought, as he is a Traveler, and sometimes abiding in foreign Countries, to attain to the speaking of diverse Languages, and to be a diligent observer of the ordinary Revenues and expenses of foreign Princes, together with their strength both by Sea and Land, their laws, customs, policies, manners, religions, arts, and the like; to be able to give account thereof in all occasions for the good of his Country.

12. Lastly, although there be no necessity that such a Merchant should be a great Scholar; yet is it (at least) required, that in his youth he learn the Latin tongue, which will the better enable him in all the rest of his endeavors.

The Means To Enrich This Kingdom, And To Increase Our Treasure

Although a Kingdom may be enriched by gifts received, or by purchase taken from some other Nations, yet these are things uncertain and of small consideration when they happen. The ordinary means therefore to increase our wealth and treasure is by Foreign Trade, wherein we must ever observe this rule; to sell more to strangers yearly than we consume of theirs in value. For suppose that when this Kingdom is plentifully served with the Cloth, Lead, Tin, Iron, Fish and other native commodities, we do yearly export the overplus to foreign Countries to the value of twenty two hundred thousand pounds; by which means we

are enabled beyond the Seas to buy and bring in foreign wares for our use and Consumptions, to the value of twenty hundred thousand pounds: By this order duly kept in our trading, we may rest assured that the kingdom shall be enriched yearly two hundred thousand pounds, which must be brought to us in so much Treasure; because that part of our stock which is not returned to us in wares must necessarily be brought home in treasure.

The Exportation Of Our Moneys In Trade Of Merchandize Is A Means To Increase Our Treasure

This Position is so contrary to the common opinion, that it will require many and strong arguments to prove it before it can be accepted of the Multitude, who bitterly exclaim when they see any monies carried out of the Realm; affirming thereupon that wee have absolutely lost so much Treasure, and that this is an act directly against the long continued laws made and confirmed by the wisdom of this Kingdom in the High Court of Parliament, and that many places, nay Spain itself which is the Fountain of Money, forbids the exportation thereof, some cases only excepted.

First, I will take that for granted which no man of judgment will deny, that we have no other means to get Treasure but by foreign trade, for Mines we have none which do afford it, and how this money is gotten in the managing of our said Trade I have already showed, that it is done by making our commodities which are exported yearly to over balance in value the foreign wares which we consume; so that it resteth only to show how our moneys may be added to our commodities, and being jointly exported may so much the more increase our Treasure.

We have already supposed our yearly consumptions of foreign wares to

be for the value of twenty hundred thousand pounds, and our exportations to exceed that two hundred thousand pounds, which sum we have thereupon affirmed is brought to us in treasure to balance the account. But now if we add three hundred thousand pounds more in ready money unto our former exportations in wares, what profit can we have (will some men say) although by this means we should bring in so much ready money more than we did before, seeing that we have carried out the like value.

To this the answer is, that when we have prepared our exportations of wares, and sent out as much of everything as we can spare or vent abroad; It is not therefore said that then we should add our money thereunto to fetch in the more money immediately, but rather first to enlarge our trade by enabling us to bring in more foreign wares, which being sent out again will in due time much increase our Treasure.

For although in this manner we do yearly multiply our importations to the maintenance of more Shipping and Mariners, improvement of His Majesties Customs and other benefits; yet our consumption of those foreign wares is no more than it was before; so that all the said increase of commodities brought by the means of our ready money sent out as is afore written, doth in the end become an exportation unto this of a far greater value than our said moneys were.

The answer is (keeping our first ground) that if our consumption of foreign wares be no more yearly than is already supposed, and that our exportations be so mightily increased by this manner of Trading with ready money, as is before declared: It is not then possible but that all the over balance or difference should return either in money or in such wares as we must export again, which, as is already plainly showed will

be still a greater means to increase our Treasure.

For it is in the stock of the Kingdom as in the estates of private men, who having store of wares, do not therefore say that they will not venture out or trade with their money (for this were ridiculous) but do also turn that into wares, whereby they multiply their Money, and so by a continual and orderly change of one into the other grow rich, and when they please turn all their estates into Treasure; for they that have Wares cannot want money.

Neither is it said that Money is the Life of Trade, as if it could not subsist without the same; for we know that there was great trading by way of commutation or barter when there was little money stirring in the world. The Italians and some other Nations have such remedies against this want, that it can neither decay nor hinder their trade, for they transfer bills of debt, and have Banks both publick and private, wherein they do assign their credits from one to another daily for very great sums with ease and satisfaction by writings only, whilst in the mean time the Mass of Treasure which gave foundation to these credits is employed in Foreign Trade as a Merchandize, and by the said means they have little other use of money in those countries more than for their ordinary expenses. It is not therefore the keeping of our money in the Kingdom, but the necessity and use of our wares in foreign Countries, and our want of their commodities that causeth the vent and consumption of all sides, which makes a quick and ample Trade. If we were once poor, and now having gained some store of money by trade with resolution to keep it still in the Realm, shall this cause other Nations to spend more of our commodities than formerly they have done, whereby we might say that our trade is Quickened and Enlarged?

No verily, it will produce no such good effect, but rather, according to the alteration of times by their true causes, we may expect the contrary; for all men do consent that plenty of money in a Kingdom doth make the native commodities dearer, which as it is to the profit of some private men in their revenues, so is it directly against the benefit of the Public in the quantity of the trade; for as plenty of money makes wares dearer, so dear wares decline their use and consumption.

There is yet an objection or two as weak as all the rest: that is, if we trade with our Money we shall issue out the less wares; as if a man should say, those Countries which heretofore had occasion to consume our Cloth, Lead, Tin, Iron, Fish, and the like, shall now make use of our monies in the place of those necessaries, which were most absurd to affirm, or that the Merchant had not rather carry out wares by which there is ever some gains expected, than to export money which is still but the same without any increase.

But on the contrary there are many Countries which may yield us very profitable trade for our money, which otherwise afford us no trade at all, because they have no use of our wares, as namely the East Indies for one in the first beginning thereof, although since by industry in our commerce with those Nations we have brought them into the use of much of our Lead, Cloth, Tin, and other things, which is a good addition to the former vent of our commodities.

Again, some men have alleged that those Countries which permit money to be carried out, do it because they have few or no wares to trade withal, but we have great store of commodities, and therefore their action ought not to be our example.

To this the answer is briefly, that if we have such a quantity of wares as

doth fully provide us of all things needful from beyond the seas, why should we then doubt that our monies sent out in trade, must not necessarily come back again in treasure, together with the great gains which it may procure in such manner as is before set down? And on the other side, if those Nations which send out their monies do it because they have but few wares of their own, how come they then to have so much Treasure as we ever see in those places which suffer it freely to be exported at all times and by whomsoever? I answer, Even by trading with their Moneys; for by what other means can they get it, having no Mines of Gold or Silver?

Thus may we plainly see, that when this weighty business is duly considered in his end, as all our humane actions ought well to be weighed, it is found much contrary to that which most men esteem thereof, because they search no further than the beginning of the work, which misinforms their judgments, and leads them into error. For if we only behold the actions of the husbandman in the seed-time when he casteth away much good corn into the ground, we will rather accept him a mad man than a husbandman, but when we consider his labors in the harvest which is the end of his endeavors, we find the worth and plentiful increase of his actions.

SOURCE: From: Thomas Mun, *England's Treasure by Foreign Trade* (New York, 1895), pp. 7-27. Reprinted in Eugen Weber, ed., *The Western Tradition*, Vol. II, 4th ed. (Lexington, MA; D.C. Heath, 1990) pp. 399-407.

มุนก็เหมือนกับนักพาณิชย์นิยมคนอื่นๆ ที่เกรงว่าปริมาณเงินที่ลดลงภายในประเทศจะทำให้ราคาสินค้าถูกลง ซึ่งจะทำให้ส่งสินค้าออกในราคาที่ถูกลง แต่นำเข้าสินค้าแพง ผลกำไรจากการค้าก็จะสูญหายไป และทำให้ทองคำภายในประเทศลดลง โดยหลักคิดนี้ นักเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิกส์ได้วิเคราะห์เชื่อมโยงระหว่างราคา (prices) ปริมาณทองคำ (specie stocks) อัตราแลกเปลี่ยน (exchange rates) และดุลการค้า ซึ่งก็คือ ทฤษฎีการค้าระหว่างประเทศ (theory of international trade)

มุนคัดค้านหลักการที่ว่าให้เก็บสมบัติ(ทองคำและโลหะเงิน) ไว้ภายในประเทศไม่ควรนำไปค้าขายกับต่างประเทศโดยชี้ว่า คนที่มีเงินแต่ไม่นำเงินไปค้าขาย ก็จะสูญเสียโอกาสในการทำเงินให้มากขึ้น พูดอีกนัยหนึ่งคือ ต้องเอาเงินไปต่อเงินและต้องเข้าใจว่า การมีเงินภายในประเทศจำนวนมากทำให้สินค้าภายในประเทศแพงขึ้น ซึ่งจะทำให้คนบางคนมีรายได้และผลกำไรเพิ่มขึ้น แต่ประโยชน์ของสาธารณะชนทั่วไปสูญเสีย ราคาสินค้าที่แพงจะทำให้การใช้และการบริโภคลดลง (For all men do consent that plenty of money in a kingdom doth make the native commodity dearer, which as it is to the profit of some private men in their revenues, so is it directly against the benefit of the Publique in the quantity of the trade; for as plenty of money makes wares dearer, so dear wares decline their use and consumption.) มุนพยายามชี้ให้เห็นว่า การค้าจะนำประโยชน์ให้ประเทศอย่างไร เมื่อพ่อค้านำสินค้าไปขายต่างประเทศ เขาก็จะซื้อสินค้ากลับมาในปริมาณที่มากกว่า ขณะเดียวกันก็เป็นการยกระดับราคาสินค้าของเราในต่างประเทศให้สูงขึ้นด้วย แล้วยังเชื่อมโยงไปสู่ค่าเช่าที่ดินของขุนนางที่ดินที่เพิ่มสูงขึ้น การค้ากับต่างประเทศจะทำให้ปริมาณเงินภายในประเทศเพิ่มขึ้น คนก็จะมีเงินซื้อที่ดินเพิ่มขึ้น ขุนนางศักดินาก็จะขายที่ดินได้ราคาแพง เป็นทัศนะของมุนที่ย้ำให้เห็นความสำคัญของการค้า

มุนให้เหตุผลว่าทำไมประเทศสเปนจึงสูญเสียทองคำ สาเหตุนอกจากจะมาจากภาวะสงครามแล้ว สเปนยังเป็นประเทศที่นำเข้าสินค้ามาก เพราะการผลิตภายในประเทศมีไม่เพียงพอต่อความต้องการ สาเหตุที่กล่าวมาเกิดขึ้นกับทุกประเทศ และกล่าวว่า ประเทศที่ไม่มีเหมืองทองคำและเหมืองเงินเป็นของตัวเอง ถ้าต้องการรัวรายทองคำและโลหะเงินให้ดูที่ดุลการค้าของประเทศนั้นๆ ซึ่งจะบ่งชี้ว่าประเทศนั้นๆ มีทองคำคิดเป็นสัดส่วนต่อทองคำที่มีอยู่ทั่วโลกเท่าไร

ที่มีมูลค่าต่ำกว่ามาตรฐานของ
อังกฤษ และถ้าเหรียญด้อยค่าเหล่านี้มีส่วนต่างมาก จะทำให้สมบัติของประเทศ
ไหลออกนอกประเทศ แต่ไม่เห็นด้วยที่จะสร้างเหรียญด้อยค่าขึ้นมาเพื่อตอบโต้
เหรียญด้อยค่าของประเทศอื่น เพราะจะเป็นอันตรายต่อการค้า มุขมีทัศนะ
เช่นเดียวกับนักพาณิชย์นิยมก้าวหน้าคนอื่น ๆ ที่ให้การค้าเป็นการค้าเสรีภายใต้
การควบคุม (free trade within limits of regulated companies)

เกี่ยวกับรายได้และรายจ่ายของรัฐ หรืออธิปไตย (sovereign) มุขแสดงทัศนะ
เรื่องภาษี และขอบเขตการสะสมสมบัติของประมุข (the prince) ประมุขจะมีสมบัติใน
พระคลังเพิ่มขึ้นก็ต่อเมื่อประเทศได้เปรียบดุลการค้า แต่ถ้าประมุขสะสมสมบัติมากขึ้นจะ
ไม่เป็นผลดีต่อการค้า เพราะสมบัติคือทุนของการค้า ประมุขไม่ควรเก็บไว้ในพระ
คลังสมบัติ แต่ควรนำเงินเหล่านั้นออกมาหมุนเวียน (not Fleece but Flea) ซึ่งจะ
ทำให้ประมุขได้รับการแซ่ซ้องสรรเสริญ เพราะจะทำให้ที่ดินและศิลปกรรมต่างๆ มี
ชีวิตชีวาขึ้น ในทางกลับกัน ถ้าประมุขเก็บสมบัติไว้ในพระคลังสมบัติไม่นำออกมาใช้จ่าย
ราคาของสิ่งเหล่านี้จะตกต่ำลง มุขมองว่าภาษีทุกชนิด “ไม่ยุติธรรมต่อคนยากจน (a
rabble of oppression)” ภาษีทางอ้อมเป็นภาษีที่ผู้เสียภาษีรู้สึกว่าคุณเอาไรต์เอาเปรียบ
น้อยกว่าภาษีอย่างอื่น และเมื่อเก็บภาษีสรรพสามิตเพิ่มขึ้น ค่าจ้างแรงงานต้องเพิ่มขึ้นเป็น
สัดส่วนต่อกัน

ทัศนะของมุขต่อดุลการค้า มุขจำแนกดุลการค้าออกเป็น “ดุลการค้าโดยรวม
หรือทั่วไป (general balance of trade)” และ “ดุลการค้าเฉพาะส่วน (particular
balance of trade)” ดุลการค้าจะเป็นตัวกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศ
การติดต่อดุลการค้ากับประเทศใด ต้องมีดุลการค้าเฉพาะกับประเทศนั้นและเมื่อ
รวมดุลการค้าของทุกประเทศที่ค้าขายด้วย ก็จะเป็นดุลการค้าโดยรวมหรือ
ดุลการค้าทั่วไป ซึ่งจะบ่งชี้ฐานะการแลกเปลี่ยนของประเทศ และไปกำหนดอัตรา
แลกเปลี่ยนระหว่างประเทศ

เปรียบเทียบ การควบคุมดังกล่าวถึงระดับที่พยายามให้พ่อค้าชาวอังกฤษแต่ละคนต้องได้เปรียบดุลการค้า แนวคิดดังกล่าวนี้ ริชาร์ด โจนส์¹¹ เรียกว่า “ดุลข้อต่อรอง (balance of bargains)” นโยบายการค้าในศตวรรษที่ 17 จึงเน้นไปที่ดุลการค้าเฉพาะส่วน คณะกรรมการค้า (The board of trade) ถูกตั้งขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่พิจารณาการค้าที่ทำกับแต่ละประเทศ และให้คำแนะนำวิธีการที่จะทำให้ได้เปรียบดุลการค้า มุนและไฮลด์ไม่เห็นด้วยกับการมองดุลการค้าเฉพาะส่วน ดุลการค้าควรนำมาพิจารณาโดยรวม จึงจะทำให้ทราบว่าประเทศมีสมบัติจริง ๆ หรือมีกำไรหรือขาดทุนเท่าไร

5.5 แนวคิดต่ออาณานิคม¹²

ทฤษฎีดุลการค้าถูกนำมาใช้เพื่อสนับสนุนการจำกัดการค้าอย่างเข้มงวด และเป็นทฤษฎีพื้นฐานของลัทธิล่าอาณานิคม แม้การควบคุมการค้าจะแปรเปลี่ยนตามสถานการณ์ จากการเน้นไปที่การรักษาดุลการค้าให้ได้เปรียบอยู่ตลอดเวลา เพื่อนำสมบัติเข้าประเทศ ด้วยการกระตุ้นการส่งออกและจำกัดการนำเข้า ขณะเดียวกับการสร้างงานและการดูแลอุตสาหกรรมภายในประเทศก็เป็นวิธีการสร้างความเข้มแข็งให้ชาติ และกลายมาเป็นเป้าหมายด้านนโยบายของรัฐต่อมา ยุคส่งผ่านนี้เกิดขึ้นช่วงปลายลัทธิพาณิชย์นิยมและเป็นการส่งผ่านที่ค่อยเป็นค่อยไป ซึ่งเห็นได้จากงานเขียนของนักพาณิชย์นิยมชาวอังกฤษที่ปรากฏขึ้นมากมายในปลายศตวรรษที่ 17

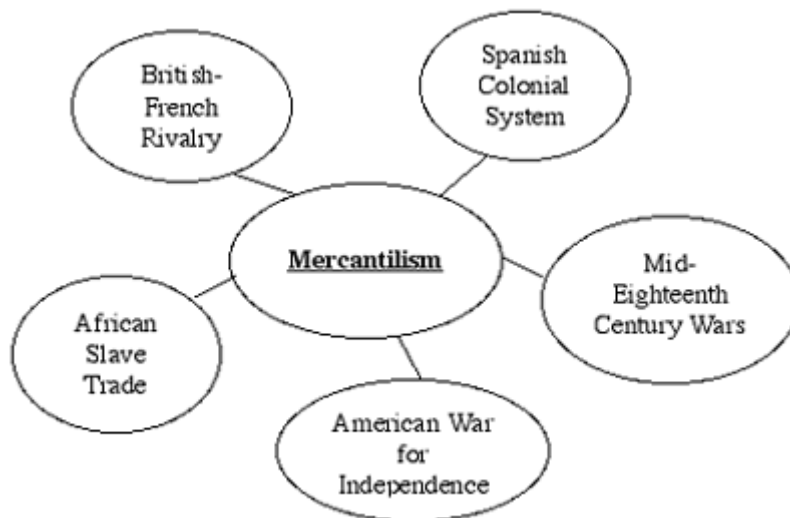
¹¹ ริชาร์ด โจนส์ (Richard Jones) เขียนเรื่อง Primitive Political Economy in England (1847)

¹² **Colonialism** is the extension of a nation's sovereignty over territory beyond its borders by the establishment of either settler or exploitation colonies in which indigenous populations are directly ruled, displaced, or exterminated. Colonizing nations generally dominate the resources, labor, and markets of the colonial territory, and may also impose socio-cultural, religious, and linguistic structures on the indigenous population (see also cultural imperialism). It is essentially a system of direct political, economic, and cultural intervention and hegemony by a powerful country in a weaker one. Though the word *colonialism* is often used interchangeably with *imperialism*, the latter is sometimes used more broadly as it covers control exercised informally (via influence) as well as formal military control or economic leverage. From <http://en.wikipedia.org/wiki/Colonialism>

มั่งคั่ง ซึ่งเห็นได้

จากงานเขียนของ ดาเวินองต์ (C. D’Avenant) เรื่อง **The political and Commercial Works (1771)** และ **Discourses on Publick Revenues (1698)** ที่ให้ความสำคัญกับทองคำและโลหะเงินน้อยลง แต่ไปให้ความสำคัญกับที่ดิน แรงงานและอุตสาหกรรมการผลิตมากขึ้น

รูปภาพที่ 4.4 : ผลพวงของลัทธิพาณิชย์นิยม

ที่มา: <http://images.google.co.th/images?hl=th&q=Colonialism&um=1&ie=UTF-8&sa=N&tab=wi>, 27 สิงหาคม 2551

ไชลด์ให้ทัศนะต่อการมีอาณานิคมว่าจะส่งผลร้ายได้เพราะจะทำให้ประชากรอพยพไปอยู่ในประเทศอาณานิคม ไชลด์หวาดกลัวต่อการสูญเสียประชากร เพราะประเทศมีแรงงานน้อยจะทำให้ผลผลิตภายในประเทศลดลง และเมื่อการค้าระหว่างประเทศขึ้นอยู่กับการผลิตด้านอุตสาหกรรมภายในประเทศ การผลิตที่ลดลงก็เท่ากับทำให้การส่งออกลดลง แต่ก็สามารถแก้ปัญหานี้ได้โดยการจำกัดให้ประเทศอาณานิคมต้อง

กรรมคือ

การตั้งกำแพงภาษีสินค้านำเข้า (tariff or embargos) ห้ามการส่งออกเครื่องมือการผลิตและช่างชำนาญงานกระตุ้นการนำเข้าวัตถุดิบ หรือไม่ก็กระตุ้นการผลิตในประเทศอาณานิคม การพัฒนาคุณภาพสินค้า และการให้เงินอุดหนุนอุตสาหกรรมใหม่ ๆ เป็นต้น พระราชบัญญัติพาณิชย์นาวี ไม่เพียงแต่ทำให้กองเรืออังกฤษเข้มแข็งเท่านั้น แต่ยังเพิ่มผลกำไรทางการค้าให้กับประเทศ โดยให้การขนส่งสินค้าต้องบรรทุกเรืออังกฤษเท่านั้น

การขยายตัวของอุตสาหกรรมและการควบคุมการค้า เป็นที่มาของการเริ่มขึ้นของลัทธิทุนนิยมอุตสาหกรรม นักพาณิชย์นิยมยกเลิกข้อห้ามยุคกลางและหันไปสร้างชาติให้เข้มแข็งและเป็นเอกภาพแทน และเป็นเครื่องมือที่ทรงพลังทางการค้า จนกระทั่งลัทธิทุนนิยมได้ก้าวไปเป็นทุนนิยมอุตสาหกรรมอย่างเต็มตัว

6. สรุป

ลัทธิพาณิชย์นิยม (mercantilism) หรือลัทธิทุนนิยมพาณิชย์ (commercial capitalism) เห็นว่าการค้าต้องเป็นการค้าเสรี (free trade) ที่อยู่ภายใต้การควบคุมกำกับดูแลของรัฐ (state regulation) การจำกัดการค้าโดยการผูกขาด(monopoly) รัฐต้องมี

นโยบายเพื่อส่งเสริมและปกป้องการค้า (protection) เพื่อให้การค้าของประเทศ
ได้เปรียบดุลการค้ากับประเทศคู่ค้า การได้เปรียบดุลการค้าจะทำให้ประเทศมีสมบัติที่
เป็นทองคำและโลหะเงินเพิ่มมากขึ้น สร้างความร่ำรวยและมั่งคั่งให้กับประเทศ และ
การค้าสร้างความเข้มแข็งและเป็นเอกภาพให้รัฐชาติ

นักพาณิชย์นิยมไม่เห็นด้วยกับการขูดรีดดอกเบี้ย (usury) แต่ควรจะมีการ
กำหนดอัตราดอกเบี้ย (interest) ขึ้นสูงไว้ เพราะเงินตรามีต้นทุนของมัน การปล่อยเงินกู้
เป็นการเสี่ยงต่อการสูญเสียดอกเบี้ย และการค้าก็จำเป็นต้องใช้เงินตราเป็นจำนวนมาก ถ้า
ต้องการให้การค้าขยายตัวเพิ่มขึ้นจึงควรให้เรียกเก็บดอกเบี้ย(interest) ได้

ทองคำแท่งและโลหะเงินเป็นสมบัติที่มีค่าที่ประเทศต้องแสวงหา เพื่อนำมาเป็น
ฐานเพื่อการขยายตัวทางการค้า การมีอาณานิคมก็เพื่อใช้เป็นฐานในการผลิต การ
ส่งออกและเป็นแหล่งแรงงานราคาถูก นักพาณิชย์นิยมได้ยกเลิกข้อห้ามในยุคกลางที่เป็น
อุปสรรคต่อการค้า ดอกเบี้ยจึงกลายมามีบทบาทต่อเศรษฐกิจตราบเท่าปัจจุบัน

<http://www4.alief.isd.tenet.edu/tmballi/I.S.N%20Pictures/mercantilism.JPG>,

27 สิงหาคม 2551

<http://images.google.co.th/images?hl=th&q=Colonialism&um=1&ie=UTF-8&sa=N&tab=wi>,

27 สิงหาคม 2551

<http://lfa.atu.edu/ssphil/people/ssjw/us1/merchant.jpg>, 27 สิงหาคม 2551.

Eric. Roll. **A History of Economic Thought**. London: Faber and Faber Ltd., 1973..

Taylor, Philip A.S. **A New Dictionary of Economics**. London: Routledge & Kegan Paul, 1974.

Mun , Thomas (pub. 1664). England's Treasure by Foreign Trade.

แบบทดสอบ
เพื่อความเข้าใจในเนื้อหา

1. ลัทธิประโยชน์เฉพาะส่วน (particularism)
.....
.....
2. ผลพวงของการค้นพบเส้นทางเดินเรือและการค้นพบโลกใหม่.....
.....
.....
3. ลัทธิพาณิชย์นิยม (mercantilism) หรือลัทธิทุนนิยมพาณิชย์ (commercial capitalism)
.....
.....
4. ปัจจัยที่นำไปสู่การขยายตัวทางการค้าของราชอาณาจักรที่มั่งคั่งและยิ่งใหญ่ และทำให้โลกยุคกลางถูกกลืนหายไปคือ.....
.....
.....
5. Verlag System
.....
.....
6. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ผลิตกึ่งอิสระ นายทุนอุตสาหกรรมดั้งเดิม และนายทุนพาณิชย์.....
.....
.....

7. การได้รับสิทธิผูกขาดการค้ามีประโยชน์ต่อพ่อค้าคือ
-
-
-
8. บริษัทขนาดใหญ่ของประเทศอังกฤษที่ผูกขาดการค้าระหว่างประเทศ.....
-
-
-
9. ความจำเป็นในการมีอำนาจนิคมเพื่อ
-
-
-
10. คาโรลูส์ มอลิแนส์ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับดอกเบี้ยวว่า.....
-
-
-
11. โทมัส วิลสัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับดอกเบี้ยว.....
-
-
-
12. จอง โบแดง อธิบายสาเหตุการเพิ่มขึ้นของราคาว่า
-
-
-
13. เครื่องมือที่ใช้เพื่อการสร้างรัฐชาติในทัศนะของศาสตราจารย์ เฮกเชอร์ (Hechscher) คือ.....
-
-

14. สมบัติ (treasure) ในทัศนะของนักพณิชยนิยมคือ
-
-
-
15. ทัศนะของโคลัมบัสต่อทองคำ
-
-
-
16. ทัศนะของนักพณิชยนิยมต่อการค้า
-
-
-
17. ทัศนะของนักพณิชยนิยมต่อเงินตรา
-
-
-
18. ทัศนะของนักพณิชยนิยมต่อการขูดรีดดอกเบี้ย (usury) และดอกเบี้ย (interest)
-
-
-
19. ความหมายของ “ไข่เกิดแม่ไก่ แม่ไก่เกิดไข่” คือ
-
-
-
20. ความคิดเห็นของนักทองคำแห่ง (bullionist) เกี่ยวกับการทำให้ชาติร่ำรวย
-
-
-

21. นักทองคำแท่ง (bullionist) เป็นชื่อที่ตั้งให้กับบุคคล
-
-
-
22. ค่าเสมอภาคการแลกเปลี่ยนของโรงกษาปณ์ (mint par of exchange)
-
-
-
23. ค่าเสมอภาคการแลกเปลี่ยน (par pro pari)
-
-
-
24. ดุลการค้า (balance of trade)
-
-
-
25. วิธีการแรกที่จะทำให้ประเทศมีโลหะมีค่าจำนวนมากตามทัศนะของแอนโตนิโอ เซอร์รา คือ.....
-
-
26. วิธีการที่สองที่จะทำให้ประเทศมีโลหะมีค่าจำนวนมากตามทัศนะของ แอนโตนิโอ เซอร์รา คือ.....
-
-
-
27. แอนโตนิโอ เซอร์รา เห็นว่าถ้าอัตราแลกเปลี่ยนภายในประเทศสูงหรือต่ำจะมีผลกระทบต่อทองคำคือ.....
-
-

28. ทักษะต่อการค้าของโทมัส มุน.....
.....
.....
29. โทมัส มุน เชื่อในหลักปรัชญาการค้าที่ว่า “การค้าต้องฉลาดกว่าคู่แข่ง (What the traffic will bear.)” คือ.....
.....
.....
30. ผลกระทบของปริมาณเงินภายในประเทศที่ลด ในทัศนะของโทมัส มุน.....
.....
.....
31. ทักษะของโทมัส มุน เกี่ยวกับการเก็บสมบัติไว้ภายในประเทศ.....
.....
.....
32. ทักษะของโทมัส มุนต่อการทำให้เหรียญเงินด้อยค่าลง.....
.....
.....
33. ทักษะของโทมัส มุน ต่อพระคลังสมบัติและการจัดเก็บภาษี.....
.....
.....
34. ทักษะของโทมัส มุน ต่อดุลการค้าโดยรวมหรือดุลการค้าทั่วไป (general balance of trade) และดุลการค้าเฉพาะส่วน (particular balance of trade)
.....
.....

35. เพราะเหตุใด ริชาร์ด โจนส์ จึงเรียกดุลการค้าเฉพาะส่วนว่าเป็นดุลข้อต่อรอง (balance of bargains)
-
-
36. เพราะเหตุใด โทมัส มุน และโจเซย์ ไชลด์ จึงไม่เห็นด้วยกับการมองดุลการค้าเฉพาะส่วน
-
-
37. ทฤษฎีที่เป็นพื้นฐานของลัทธิล่าอาณานิคม คือ
-
-
38. ดาวินองต์ ให้ความสำคัญกับปัจจัยใดที่จะทำให้ชาติมั่งคั่ง
-
-
39. ทักษะของโจเซย์ ไชลด์ ต่อการมีอาณานิคม.....
-
-
40. นโยบายปกป้องรอบยอด (all-round protection) คือ
-
-
-

แบบทดสอบ
เพื่อความเข้าใจในรายละเอียด

ให้เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1. ระบบเศรษฐกิจแบบใดที่ถือเป็นลัทธิประโยชน์เฉพาะส่วน (particularism)
 1. ลัทธิศักดินา (feudalism)
 2. ลัทธิพาณิชย์นิยม
 3. ลัทธิทุนนิยมพาณิชย์
 4. ลัทธิทุนนิยมอุตสาหกรรม
2. การค้นพบเส้นทางเดินเรือและโลกใหม่ก่อให้เกิด
 1. ลัทธิล่าอาณานิคม
 2. ลัทธิทองคำแห่ง
 3. การแสวงหาสมบัติ (treasury)
 4. การขยายตัวทางการค้าและพาณิชย์กรรม
3. ปัจจัยใดที่ไม่ใช่ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการขยายตัวทางการค้าของรัฐชาติมหาอำนาจที่มั่งคั่งและยิ่งใหญ่และทำให้โลกยุคกลางถูกกลืนหายไป
 1. การทำลายลัทธิประโยชน์เฉพาะส่วนและอำนาจครอบจักรวาลของคริสตจักร
 2. การสูญเสียอำนาจส่วนกลางของฝ่ายศาสนจักร
 3. ความคิดที่เป็นวิทยาศาสตร์มากขึ้น
 4. การยินยอมพร้อมใจของฝ่ายศาสนจักร
4. ปัจจัยใดที่ก่อให้เกิดความเชื่อมสัมพันธ์ทางความคิดของปราชญ์ปัญญาชน
 1. การขยายตัวทางการค้า
 2. การคมนาคมที่สะดวกขึ้น
 3. การประดิษฐ์เครื่องพิมพ์
 4. คำสอนของศาสนจักรลดบทบาทลง

5. ปัจจัยใดที่ไม่ใช่ปัจจัยที่ทำให้ศักดินาหันมาทำการผลิตเพื่อการค้ามากขึ้น
 1. หนี้สินของศักดินามีมากขึ้น
 2. ประชากรในตัวเมืองมีมากและต้องการอาหารเพิ่มขึ้น
 3. การปฏิวัติกรรมวิธีการผลิตทางการเกษตรกรรม
 4. ภาคเกษตรกรรมลดบทบาทของตัวเองลง
6. ข้อใดไม่ใช่ปัจจัยที่ทำให้พ่อค้าทุนครอบงำกระบวนการผลิตได้ทั้งหมดคือ
 1. การปฏิวัติทางการค้า และการปรับรูปแบบองค์กรการผลิต
 2. การผูกขาดและตัดตอน (monopoly)
 3. การมีทุนการค้ามาก
 4. การมีผู้ค้าน้อยราย (oligopoly)
7. Verlag system คือ
 1. ระบบทุนพาณิชย์หรือพาณิชยกรรม
 2. ระบบให้งานกับผู้ผลิตกึ่งอิสระให้ผลิตสินค้าให้กับนายทุนดั้งเดิม
 3. ระบบทุนนิยมดั้งเดิม
 4. ระบบทุนนิยมอุตสาหกรรม
8. วิธีที่ดีที่สุดของพ่อค้ายุคลัทธิพาณิชยกรรมในการขยายโรงงานหัตถอุตสาหกรรม การขยายการค้า และการสร้างกำไรมหาศาลคือ
 1. การได้รับสิทธิผูกขาดการค้า
 2. การแข่งขันทางการค้า
 3. การได้รับการช่วยเหลือกำกับดูแลจากรัฐบาล
 4. การมีเรือเดินทะเลของตนเอง

9. บริษัทที่ได้สิทธิ์ผูกขาดการค้าที่สำคัญกว่าบริษัทอื่น คือ

1. The Merchant Adventurers	2. The Eastland Company
3. The Muscovy Company	4. The East India Company

10. สิ่งที่เชื่อมโยงผลประโยชน์ทางการค้าและรัฐบาลให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นในยุคคัลทิฟิเคชันนิยม คือ

1. การให้สิทธิผูกขาดทางการค้ากับพ่อค้า
2. การมีอาณานิคม
3. การปกป้องการค้าของรัฐบาล
4. การกำกับดูแลควบคุมการค้าของรัฐบาล

11. ผู้เขียนหนังสือ *Tratatus Contractuum et Usurarum* คือ

1. คาโรลัส มอลิแนส	2. โทมัส วิลสัน
2. ฌอง โบแดง	3. จอห์น เฮลส์

12. คาโรลัส มอลิแนส มีทัศนะต่อดอกเบี้ยว่า

1. เป็นการขูดรีดเอารัดเอาเปรียบ	2. ให้มีการเอาดอกเบี้ยจากเงินกู้ได้
3. ให้กำหนดอัตราดอกเบี้ยขั้นสูง	4. ข้อ 1. และ ข้อ 2. ถูก

13. ผู้เขียนหนังสือ *Discourse upon Usury* คือ

1. คาโรลัส มอลิแนส	2. โทมัส วิลสัน
2. ฌอง โบแดง	3. จอห์น เฮลส์

14. โทมัส วิลสัน มีทัศนะต่อดอกเบี้ยว่า

1. การขูดรีดดอกเบี้ยเป็นการเอาเปรียบ
2. การขูดรีดดอกเบี้ย (usury) เป็นการผิดศีลธรรม
3. คัดค้านการขูดรีดดอกเบี้ยทุกรูปแบบ
4. ถูกทุกข้อ

15. ผู้เขียนหนังสือ Response aux Paradoxes de Malestroit คือ

1. คาโรลัส มอลิแนส
2. โทมัส วิลสัน
2. ฌอง โบแดง
3. จอห์น เฮลส์

16. ปัจจัยใดที่ไม่เกี่ยวกับการเพิ่มขึ้นของราคาสินค้าในทัศนะของ ฌอง โบแดง

1. การมีทองคำและโลหะเงินในประเทศเหลือเฟือ
2. การผูกขาดการค้าและการขาดแคลนสินค้าเนื่องมาจากการส่งออก
3. การใช้จ่ายฟุ่มเฟือยของขุนนาง และการเสื่อมค่าหรือด้อยค่าของเหรียญเงินตรา
4. การขยายตัวของระดับรายได้และการมีงานทำ

17. สาเหตุที่สำคัญที่สุดที่ทำให้ราคาสินค้าเพิ่มขึ้นในทัศนะของ ฌอง โบแดง คือ

1. การมีทองคำและโลหะเงินในประเทศเหลือเฟือ
2. การผูกขาดการค้าและการขาดแคลนสินค้าจากการส่งออก
3. การใช้จ่ายฟุ่มเฟือยของกษัตริย์และขุนนางศักดินา
4. การเสื่อมค่าหรือด้อยค่าของเหรียญเงิน

18. การวิเคราะห์ข้อโต้แย้งของ ฌอง โบแตง ที่ถือว่าถอดตั้มาจากการวิเคราะห์ของ นิโคล ออเรสมะ

1. การมีทองคำและโลหะเงินในประเทศเหลือเฟือ
2. การผูกขาดการค้าและการขาดแคลนสินค้าเนื่องมาจากการส่งออก
3. การใช้จ่ายฟุ่มเฟือยของกษัตริย์และขุนนางศักดินา
4. การเสื่อมค่าหรือด้อยค่าของเหรียญเงิน

19. การแก้ปัญหาการเพิ่มขึ้นของราคาตามทัศนะของ ฌอง โบแตงคือ

1. การยกเลิกการผูกขาดตัดตอน
2. การลดการส่งออก
3. การปล่อยให้การค้าเป็นแบบเสรี (free trade)
4. การปล่อยให้ทองคำและโลหะเงินไหลออกนอกประเทศได้อย่างเสรี

20. ผู้เขียนหนังสือ A Discourse of the Common Weal of this Realm of England คือ

1. คาโรลัส มอลิแนส	2. โทมัส วิลสัน
2. ฌอง โบแตง	3. จอห์น เฮลส์

21. จอห์น เฮลส์ มองว่าการที่มนุษย์เอาประโยชน์ส่วนตนเป็นเรื่องของ

1. ความเห็นแก่ตัว	2. เป็นธรรมชาติ
3. ไม่สามารถจัดให้หมดสิ้นได้	4. ข้อ 2. และ ข้อ 3. ถูก

22. จอห์น เฮลส์ สนับสนุนให้คนเอาประโยชน์ส่วนตนบนเงื่อนไขว่า

1. เป็นธรรมชาติของมนุษย์	2. เป็นสิ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้
3. สาธารณะได้ประโยชน์ด้วย	4. มนุษย์มีความเห็นแก่ตัว

23. บุคคลที่เสนอให้ส่งออกวัตถุดิบจากประเทศอังกฤษ ไปทำการผลิตสินค้า หัตถอุตสาหกรรมที่ประเทศอื่น แล้วนำสินค้านั้นกลับมาแล้วส่งออกอีกทีหนึ่ง (re-export) คือ

1. คาโรลูส์ มอลิแนส์	2. โทมัส วิลสัน
2. ฌอง โบแดง	3. จอห์น เฮลส์

24. จอห์น เฮลส์ มีทัศนะเกี่ยวกับการทำให้ค่าเงินเสื่อมค่าหรือด้อยค่าว่าจะทำให้ราคาสินค้านำเข้ามีราคาแพง สินค้าส่งออกราคาถูกลง และส่งผลต่อการกระจายความมั่งคั่งระหว่างชนชั้น ทัศนะดังกล่าวเหมือนกับทัศนะของ

1. ฌอง โบแดง	2. นิโคล ออเรสเม
3. โจเซย์ ไชลด์	4. โทมัส มูน

25. นโยบายของสำนักคิดใดที่เป็นไปเพื่อผลกำไรทางการค้าและผลประโยชน์ทางการค้า

1. สำนักพาณิชย์นิยม	2. สำนักธรรมชาตินิยม
3. สำนักคลาสสิกส์	4. สำนักเคนส์

26. ข้อใดไม่ใช่หลักการที่สำคัญเพื่อก่อให้เกิดการขยายตัวของพาณิชย์กรรมยุคลัทธิยุคพาณิชย์นิยม

1. การควบคุมกำกับดูแลการค้า	2. การผูกขาดทางการค้า
3. การปกป้องการค้า	4. การแข่งขันทางการค้า

27. บุคคลที่กล่าว “ทองคำคือสิ่งที่วิเศษสุด ใครก็ตามที่ได้เป็นเจ้าของก็เป็นนายของทุกสิ่งที่เขาปรารถนาได้ การมีทองคำก็เหมือนกับการมีชีวิตอยู่บนสวรรค์”

1. จอห์น เฮลส์	2. โคลัมบัส
3. เจอร์ลด์ มาโลนส์	4. โจเซย์ ไชลด์

28. ประโยคที่กล่าวว่า “ทองคำคือสิ่งที่วิเศษสุด ใครก็ตามที่ได้เป็นเจ้าของก็เป็นนายของทุกสิ่งที่เขาปรารถนาได้ การมีทองคำก็เหมือนกับการมีชีวิตอยู่บนสวรรค์” บ่งบอกนัยของ

1. ความละโมภโลภมากมนุษย์
2. ความจำเป็นในการล่าอาณานิคม
3. การสะสมความมั่งคั่ง
4. การด้อยค่าหรือเสื่อมค่าของเงินตรา

29. บุคคลที่ให้ความสำคัญกับทองคำและโลหะเงิน คือ

1. แอนโทนีโอ เซอร์รา
2. เจอร์ลด์ มาไลนส์
3. เอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน
4. ถูกทุกข้อ

30. บุคคลที่ให้ข้อคิดเห็นที่สำคัญเกี่ยวกับ “การหวาดกลัวต่อสินค้า (fear of goods)” ว่า จะขายสินค้าไม่ได้คือ

1. เจอร์ลด์ มาไลนส์
2. อี. เอฟ. เฮคเซอร์
3. มิสเชลเดน
4. โทมัส มุน

31. บุคคลที่กล่าวประโยคว่า “เป็นการดีที่จะขายสินค้าให้กับประเทศอื่นแทนการซื้อสินค้าจากประเทศอื่น การขายสินค้าจะนำประโยชน์มาให้เรา แต่การซื้อสินค้าจะทำลายเราแน่นอน”

1. อี.เอฟ. เฮคเซอร์
2. โจฮาน โจคิม เบคเซอร์
3. เอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน
4. โทมัส มุน

32. ประโยคที่ว่า “เป็นการดีที่จะขายสินค้าให้กับประเทศอื่นแทนการซื้อสินค้าจากประเทศอื่น การขายสินค้าจะนำประโยชน์มาให้เรา แต่การซื้อสินค้าจะทำลายเราแน่นอน” สะท้อนให้เห็นว่า

1. เป็นความหวาดกลัวต่อการขายสินค้าไม่ออก
2. ต้องการสร้างความมั่งคั่งจากการค้า
3. ต้องการได้เปรียบการค้ากับประเทศอื่น
4. ถูกทุกข้อ

33. บุคคลที่รังเกียจการนำเข้าสินค้าฟุ่มเฟือยคือ

1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส์	2. เอ็ดเวิร์ด มิลเชลเดน
3. โทมัส มุน	4. ดาวินองต์

34. บุคคลที่ต้องการสมบัติ (treasury) เข้าประเทศ คือ

1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส์	2. เอ็ดเวิร์ด มิลเชลเดน
3. โทมัส มุน	4. ดาวินองต์

35. บุคคลที่ต้องการได้เปรียบดุลการค้าคือ

1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส์	2. เอ็ดเวิร์ด มิลเชลเดน
3. โทมัส มุน	4. ดาวินองต์

36. นักคิดสำนักใดที่มองว่าเงินตราคือความมั่งคั่ง

1. สำนักพาณิชยนิยม	2. สำนักฟิซิโอเครท
3. สำนักคลาสสิกส์	4. สำนักเดนส์

37. ความมั่งคั่ง (wealth) ในทัศนะของนักพาณิชยนิยมใช้ในความหมายเดียวกับ

1. กำไร (profit)	2. ทุน (capital)
3. ค่าเช่า (rent)	4. ดอกเบี้ย (interest)

38. ข้อใดไม่ใช่ทัศนะของนักพาณิชยนิยมที่มองความสัมพันธ์ระหว่างเงินตรากับการค้า

1. การค้าขึ้นอยู่กับเงินตรา
2. การขาดแคลนเงินตราทำให้การค้าฝืดเคือง
3. การมีเงินตรามากทำให้การค้ารุ่งเรือง
4. เงินตราขึ้นอยู่กับการค้า

39. ข้อใดไม่ใช่ทัศนะของนักพาดิชยนิยมต่อเงินตรา การขูดรีดดอกเบี้ย และดอกเบี้ยว่า

1. เงินตราก่อให้เกิดประสิทธิผลทางการค้า
2. การให้กู้เงินต้องคิดดอกเบี้ย
3. การขูดรีดดอกเบี้ยและดอกเบี้ยมีความแตกต่างกัน
4. การขูดรีดดอกเบี้ยและดอกเบี้ยคือสิ่งเดียวกัน

40. ผู้เขียนเรื่อง Saint George for England Allegorically Described และ Consuetudo vel Lex Mercatoria คือ

1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส์
2. โทมัส คัลเปปเปอร์
3. โจเซย์ ไชลด์
4. โทมัส มุน

41. บุคคลที่โจมตีการขูดรีดดอกเบี้ยว่าเป็นความชั่วร้าย เป็นการขูดรีดเอาเปรียบคนจน แต่มนุษย์เป็นสัตว์ธุรกิจ (business man) จึงเป็นพฤติกรรมที่ไม่สามารถละเลิกได้ จึงควรควบคุมอัตราดอกเบี้ยที่ผู้ให้กู้เรียกเก็บจากผู้กู้

1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส์
2. โทมัส คัลเปปเปอร์
3. โจเซย์ ไชลด์
4. โทมัส มุน

42. ผู้เขียนเรื่อง Tract against Usuries คือ

1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส์
2. โทมัส คัลเปปเปอร์
3. โจเซย์ ไชลด์
4. โทมัส มุน

43. โทมัส คัลเปปเปอร์ เห็นด้วยกับหลักการของ

1. การกำหนดอัตราดอกเบี้ยขั้นสูง
2. อัตราดอกเบี้ยขั้นสูงที่กำหนดเป็นอัตราที่ถูกต้องตามกฎหมาย
3. การกำหนดอัตราดอกเบี้ยขั้นสูงจะทำให้พ่อค้าชาวอังกฤษสามารถแข่งขันกับพ่อค้าชาวต่างชาติได้
4. ถูกทุกข้อ

44. ผู้เขียนเรื่อง New Discourse of Trade และ Interest of Money Mistaken คือ

1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส
2. โทมัส คัลเปปเปอร์
3. โจเซย์ ไชลด์
4. โทมัส มุน

45. นักพหุชนิยมที่ให้ทัศนะต่อดอกเบี๋ยชดเงินที่สุดคือ

1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส
2. โทมัส คัลเปปเปอร์
3. โจเซย์ ไชลด์
4. โทมัส มุน

46. ผู้ที่กล่าวประโยคที่ว่า “ไข่เกิดแม่ไก่ แม่ไก่เกิดไข่ (The egg was the cause of the hen, and the hen the cause of the egg.)” คือ

1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส
2. โทมัส คัลเปปเปอร์
3. โจเซย์ ไชลด์
4. โทมัส มุน

47. ประโยคที่ว่า “ไข่เกิดแม่ไก่ แม่ไก่เกิดไข่ (The egg was the cause of the hen, and the hen the cause of the egg.)” หมายความว่า

1. อัตราดอกเบี๋ยต่ำทำให้เกิดความมั่งคั่ง
2. ความมั่งคั่งทำให้อัตราดอกเบี๋ยต่ำ
3. อัตราดอกเบี๋ยต่ำเป็นผลของความมั่งคั่ง
4. ข้อ 1. และ ข้อ 2. ถูก

48. ข้อใดมิใช่หลักคิดที่สำคัญของนักพหุชนิยม

1. ความต้องการขายสินค้าและหวาดกลัวว่าสินค้าจะค้างสต็อก
2. ความต้องการสะสมสมบัติ
3. การผลิตจะนำมาซึ่งความมั่งคั่ง
4. การคัดค้านการขูดรีดดอกเบี๋ยให้หันมาเก็บดอกเบี๋ยแทน

49. ความคิดเห็นในเรื่องใดของนักพาณิชย์นิยมและนักทองคำแท่งที่มีความเห็นร่วมกัน

1. การให้ความสำคัญต่อการค้า
2. ความปรารถนาต่อสมบัติ
3. การได้เปรียบดุลการค้า
4. การคัดค้านการขูดรีดดอกเบี้ย

50. ความแตกต่างทางความคิดของนักพาณิชย์นิยมกับนักพาณิชย์นิยมที่เรียกตัวเองว่า “นักทองคำแท่ง (bullionist)” คือ

1. มรรควิธีที่ดีที่สุดในการทำให้ชาติร่ำรวยโดยการมีสมบัติเพิ่มขึ้น
2. ความแตกต่างในเรื่องสมบัติ
3. ความแตกต่างในเรื่องความมั่งคั่ง
4. ความแตกต่างในเรื่องการขูดดอกเบี้ย

51. “นักทองคำแท่ง (bullionist)” คือชื่อที่ใช้เรียกบุคคลที่

1. รื้อฟื้นข้อห้ามการส่งออกโลหะมีค่าขึ้นมาใหม่
2. ก่อตั้งสำนักปริวรรตเงินตราขึ้นมาใหม่เพื่อให้มีบทบาทในการควบคุมการแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศเพิ่มมากขึ้น
3. ห้ามการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศ
4. ข้อ 1. และ ข้อ 2. ถูก

52. ข้อใดไม่ใช่ “ค่าเสมอภาคการแลกเปลี่ยน (par pro pari)” ตามทัศนะของเจอร์ลด์ มาไลน์ส์

1. สัดส่วนของมูลค่าของเงินสองสกุลจะต้องเท่ากับมูลค่าของทองคำที่ใช้ทำเหรียญเงิน
2. ถ้าเงินสองสกุลใช้ทองคำเท่ากัน ค่าเงินสองสกุลนั้นต้องเท่ากัน
3. ถ้าเงินสกุลใดใช้ทองคำมากกว่า ค่าเงินของสกุลนั้นต้องมากกว่าเงินสกุลที่ใช้ทองคำน้อยกว่า
4. ใช้ทองคำแทนเงินตราในการค้าได้

53. ข้อใดไม่ใช่การแลกเปลี่ยนบนพื้นฐานของ “ค่าเสมอภาคการแลกเปลี่ยน (par pro pari)” ในทัศนะของเจอรัลด์ มาไลน์ส์
1. การแลกเปลี่ยนบนพื้นฐานของศีลธรรมและยุติธรรมกับทุกฝ่าย
 2. อัตราแลกเปลี่ยนคงที่แน่นอน
 3. ป้องกันทองคำไหลออกนอกประเทศได้
 4. ให้ทองคำไหลออกนอกประเทศตามมูลค่าการค้าได้
54. ถ้าประเทศคู่ค้าประเทศใดประเทศหนึ่งได้เปรียบอัตราแลกเปลี่ยน เจอรัลด์ มาไลน์ส์ มองว่าจะทำให้
1. ทองคำไหลเข้าประเทศนั้น
 2. ทองคำไหลออกจากประเทศนั้น
 3. ราคาสินค้าของประเทศนั้นถูกลง
 4. ราคาที่ดินและค่าจ้างแรงงานประเทศนั้นถูกลง
55. ผู้ที่กำหนดอัตราแลกเปลี่ยนดุลยภาพขึ้นมาและต่อมาก็คือ ทฤษฎีการกำหนดค่าทองคำ (the theory of the specie point) คือ
1. แอนโทนีโอ เซอร์รา
 2. เอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน
 3. เจอรัลด์ มาไลน์ส์
 4. โทมัส มุน
56. ข้อใดไม่ใช่ข้อเสนองานของ เจอรัลด์ มาไลน์ส์ ที่เกี่ยวกับธุรกรรมแลกเปลี่ยน
1. เป็นหน้าที่ของผู้ปริวรรตทางการ (Royal Exchanger)
 2. ต้องเป็นบุคคลที่ได้รับมอบอำนาจจากกษัตริย์เท่านั้น
 3. ธุรกรรมแลกเปลี่ยนที่มีมูลค่าสูงหรือต่ำกว่าค่าเสมอภาคต้องถูกห้ามโดยเด็ดขาด
 4. กษัตริย์เป็นผู้กำหนดอัตราแลกเปลี่ยน

57. ข้อใดไม่ใช่วัตถุประสงค์ของข้อเสนอของเจอรัลด์ มาไลนส์ ที่เกี่ยวกับธุรกรรมการแลกเปลี่ยน

1. ป้องกันเล่ห์เหลี่ยมของพ่อค้าเง
2. ทำให้การแลกเปลี่ยนมีเสถียรภาพ
3. รักษาสมบัติของชาติไม่ให้รั่วไหลออกนอกประเทศ
4. ก่อให้เกิดความเป็นธรรมทางการค้า

58. ข้อใดเป็นวัตถุประสงค์หลักของ เจอรัลด์ มาไลนส์ ที่เกี่ยวกับธุรกรรมการแลกเปลี่ยน

1. ป้องกันเล่ห์เหลี่ยมของพ่อค้าเงิน
2. ทำให้อัตราแลกเปลี่ยนมีเสถียรภาพ
3. รักษาสมบัติของชาติไม่ให้รั่วไหลออกนอกประเทศ
4. เพื่อป้องกันไม่ให้สินค้าขึ้นราคา

59. ผู้เขียนหนังสือเรื่อง Free Trade, or Meanes to Make Trade Flourish และ The Circle of Commerce คือ

1. เจอรัลด์ มาไลนส์	2. เอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน
3. แอนโทนีโอ เซอร์รา	4. โทมัส มุน

60. หนังสือเล่มแรกที่ดีพิมพ์และใช้คำว่า “ดุลการค้า (balance of trade) คือ

1. Free Trade, or the Meanes to Make Trade Flourish
2. The Circle of Commerce
3. England's Treasure by Forraign Trade
4. A Discourse of trade from England into East Indies

61. บุคคลที่เสนอให้การจำกัดอยู่ในเฉพาะแวดวงของคริสตจักร และเห็นว่าการค้ากับ ตะวันออกไกลทำให้ทองคำไหลออกนอกประเทศและไม่ได้กลับคืนมา การค้าที่ ปราศจากการควบคุมจะเป็นอันตรายต่อสังคม และต้องการให้มีผู้ค้าน้อยราย (oligopoly) แทนการผูกขาดการค้า (monopoly) คือ

1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส์	2. เอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน
3. แอนโทนีโอ เซอร์รา	4. โทมัส มุน

62. ข้อใดไม่ใช่ข้อเสนอของ เอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน ที่เกี่ยวกับการค้า

1. การค้าต้องมีการควบคุม	2. ให้จำกัดการค้าเฉพาะแวดวงคริสตจักร
3. การค้าให้เป็นแบบผูกขาด	4. การค้าให้เป็นแบบผู้ขายน้อยราย

63. ข้อใดไม่เกี่ยวข้องกับกับทัศนะของเอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน เกี่ยวกับราคา เงินตรา และ อัตราแลกเปลี่ยน

1. ราคาการแลกเปลี่ยนขึ้นอยู่กับประโยชน์ของเงินตรา
2. เงินตรามีราคาเท่ากับค่าเสมอภาคจากโรงกษาปณ์
3. อัตราแลกเปลี่ยนขึ้นอยู่กับอุปสงค์และอุปทาน
4. อัตราแลกเปลี่ยนคือสาเหตุสำคัญที่ทำให้ทองคำไหลออกนอกประเทศ

64. บุคคลที่ให้ทัศนะว่าอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศก็เหมือนกับราคาสินค้าชนิดใด ชนิดหนึ่ง ที่ราคาถูกกำหนดโดยประโยชน์ของสินค้านั้น และราคาจะสูงหรือต่ำขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของผู้ซื้อและผู้ขาย คือ

1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส์	2. เอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน
3. แอนโทนีโอ เซอร์รา	4. โทมัส มุน

65. บุคคลที่เสนอว่าราคาแลกเปลี่ยนขึ้นอยู่กับประโยชน์ของเงินตราซึ่งมีราคาเท่าค่าเสมอภาค (mint par) อัตราแลกเปลี่ยนจะขึ้นลงอยู่รอบๆดุลยภาพ ขึ้นอยู่กับอุปทานและอุปสงค์การแลกเปลี่ยน คือ

1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส	2. เอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน
3. แอนโตนิโอ เซอร์รา	4. โทมัส มุน

66. บุคคลที่ให้ทัศนะว่าการแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศมิใช่สาเหตุที่ทำให้ทองคำไหลออกนอกประเทศ แต่ถูกกำหนดโดยขนาดการค้าระหว่างประเทศ (volume of foreign trade) คือ

1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส	2. เอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน
3. แอนโตนิโอ เซอร์รา	4. โทมัส มุน

67. ข้อใดไม่ใช่ทัศนะของเอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน เกี่ยวกับดุลการค้า

1. ชี้ให้เห็นความแตกต่างของฐานะทางการค้าของราชอาณาจักรกับประเทศอื่น
2. รักษาดุลการค้าให้ได้เปรียบและป้องกันดุลการค้าที่เสียเปรียบ
3. การส่งออกที่เกินดุลจะทำให้ประเทศได้สมบัติและร่ำรวยขึ้น
4. การค้าระหว่างประเทศต้องอยู่บนพื้นฐานที่ยุติธรรม

68. ข้อใดไม่ใช่ทัศนะของเอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน ต่อการกระตุ้นการส่งออก และนำเข้า

1. การส่งออกจะทำให้คนยากจนมีงานทำ
2. การนำเข้าจะทำให้คนว่างงาน
3. การส่งออกต้องมากกว่าการนำเข้า
4. การค้าระหว่างประเทศต้องอยู่บนพื้นฐานที่ยุติธรรม

69. ผู้เขียนหนังสือเรื่อง Breve Trattato คือ

1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส	2. เอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน
3. แอนโตนิโอ เซอร์รา	4. โทมัส มุน

70. ข้อใดไม่ใช่ทัศนะของแอนโตนิโอ เซอร์รา ในการเสนอวิธีการให้ประเทศที่ไม่มีเหมืองทองคำและเหมืองเงินและจะทำให้ประเทศมีโลหะมีค่าจำนวนมากได้ วิธีการแรกที่แต่ละประเทศมีความแตกต่างกันคือ

1. การมีผลผลิตภายในประเทศจำนวนมาก
2. เน้นการผลิตมากกว่าการค้า
3. การส่งออกผลผลิตไปแลกเปลี่ยนโลหะมีค่ากับต่างประเทศ
4. ประเทศได้เปรียบทางสภาพภูมิศาสตร์ในการขนส่งสินค้า

71. ข้อใดไม่ใช่ทัศนะของแอนโตนิโอ เซอร์รา ในการเสนอวิธีการให้ประเทศที่ไม่มีเหมืองทองคำและเหมืองเงินและจะทำให้ประเทศมีโลหะมีค่าจำนวนมากได้ วิธีที่สองที่แต่ละประเทศพัฒนาขึ้นมาได้เหมือนกัน

1. เน้นการผลิตสินค้าอุตสาหกรรม
2. พัฒนาคุณภาพของประชาชน
3. รัฐต้องเกื้อกูลการค้า
4. เน้นการผลิตมากกว่าการค้า

72. ข้อใดไม่ใช่ข้อได้เปรียบของสินค้าหัตถอุตสาหกรรมเมื่อเปรียบเทียบกับสินค้าเกษตรกรรมตามทัศนะของแอนโตนิโอ เซอร์รา

1. การผลิตไม่ขึ้นอยู่กับดินฟ้าอากาศและผลผลิตไม่เน่าเสีย
2. สามารถผลิตได้จำนวนมากและมีราคาตลาดที่แน่นอน
3. กำไรจากสินค้าหัตถอุตสาหกรรมมากกว่าสินค้าเกษตรกรรม
4. ความต้องการสินค้าอุตสาหกรรมมีมากกว่าสินค้าเกษตรกรรม

73. ข้อใดไม่ใช่ทัศนะของแอนโตนิโอ เซอร์รา ที่เกี่ยวกับคุณภาพการผลิตของประชาชน

1. ชยัน
2. ฉลาด
3. มีวิญญานเป็นผู้ประกอบการ
4. มีการศึกษาสูง

74. แอนโตนิโอ เซอร์รา ไม่เห็นด้วยกับข้อห้ามการส่งออกเงินตราที่ว่า การส่งออกเงินตราไร้ประโยชน์ โดยเสนอความเห็นว่าการส่งออกเงินตราจะทำให้สต็อกของทองคำแท่งเพิ่มขึ้นถ้า

1. นำเงินตรานั้นไปซื้อสินค้าจากต่างประเทศ
2. ส่งออกสินค้าที่ซื้อมา
3. ได้กำไรจากการส่งออก
4. ถูกทุกข้อ

75. ทศนะของแอนโตนิโอ เซอร์รา ต่อความสัมพันธ์ระหว่างอัตราแลกเปลี่ยนและปริมาณทองคำแท่งภายในประเทศ

1. ถ้าอัตราแลกเปลี่ยนสูง ทองคำจะไหลออกนอกประเทศ
2. ถ้าอัตราแลกเปลี่ยนต่ำ ทองคำจะไหลออกนอกประเทศ
3. ถ้าอัตราแลกเปลี่ยนสูง ทองคำจะไหลเข้าประเทศ
4. การไหลเข้าออกของทองคำไม่เกี่ยวกับอัตราแลกเปลี่ยน

76. ผู้เขียนหนังสือเรื่อง A Discourse of Trade from England into East Indies และ England's Treasure by Forraign Trade คือ

1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส์	2. เอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน
3. แอนโตนิโอ เซอร์รา	4. โทมัส มุน

77. บุคคลที่ประณามพ่อค้าเงินตราระหว่างประเทศว่าเป็นผู้ทำให้ประเทศสูญเสียทองคำคือ

1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส์	2. เอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน
3. แอนโตนิโอ เซอร์รา	4. โทมัส มุน

78. บุคคลที่มีความคิดว่าชนชั้นพ่อค้าเป็นคนชนชั้นสูงของประเทศ ต้องได้รับการสั่งสอนด้านศีลธรรมมาอย่างดี พ่อค้าเป็นบุคคลที่สร้างความมั่งคั่งให้ประเทศ

1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส
2. เอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน
3. แอนโตนิโอ เซอร์รา
4. โทมัส มุน

79. ข้อใดไม่ใช่วิธีการสร้างความมั่งคั่งและนำสมบัติเข้าประเทศตามทัศนะของ โทมัส มุน

1. สต็อกทองคำต้องนำออกมาใช้อย่างชาญฉลาด
2. การส่งออกและมีดุลการค้าเกินดุลเป็นสิ่งที่ประเทศอังกฤษต้องทำ
3. การกระตุ้นการนำเข้าแล้วส่งออก (re-export) ลดการบริโภคและการนำเข้า
4. การค้าต้องได้เปรียบทุกรูปแบบ

80. บุคคลที่เชื่อในหลักปรัชญาที่ว่า “การค้าต้องฉลาดกว่าคู่แข่ง (What the traffic will bear) คือ

1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส
2. เอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน
3. แอนโตนิโอ เซอร์รา
4. โทมัส มุน

81. ข้อใดไม่ใช่หลักปรัชญาที่ว่า “การค้าต้องฉลาดกว่าคู่แข่ง (What the traffic will bear)”

1. ถ้าเป็นผู้ผูกขาดต้องตั้งราคาให้แพง
2. การค้าต้องได้เปรียบทุกรูปแบบ
2. ถ้าแข่งขันการค้ากับคู่แข่งต้องตั้งราคาให้ถูกเพื่อขับไล่คู่แข่งให้พ้นไป
3. เมื่อขับไล่คู่แข่งพ้นไปแล้วให้กลับมาตั้งราคาให้สูงให้ชดเชยราคาที่ตั้งไว้ถูกได้

82. บุคคลที่มีความเห็นว่า “ต้องเอาเงินไปต่อเงิน” เพราะถ้าบุคคลมีเงินแต่ไม่นำเงินไปค้าขายให้เกิดดอกผล ก็สูญเสียโอกาสในการทำเงินให้ได้มากขึ้น คือ

1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส
2. เอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน
3. แอนโตนิโอ เซอร์รา
4. โทมัส มุน

83. ความคิดเห็นที่ว่า “ต้องเอาเงินไปต่อเงิน” เพราะถ้าบุคคลมีเงินแต่ไม่นำเงินไปค้าขาย ให้ได้ดอกผล ก็สูญเสียโอกาสในการทำเงินให้ได้มากขึ้น

1. การเสนอให้เก็บทองคำและโลหะเงินไว้ภายในประเทศ
2. การคัดค้านหลักการให้เก็บทองคำและโลหะเงินไว้ภายในประเทศ
3. การค้าต้องได้เปรียบและมีผลกำไร
4. มือใครยาวสาวได้สาวเอา

84. ข้อใดไม่ใช่ทัศนะของ โทมัส มุน ที่มีต่อปริมาณเงินตรา

1. การมีเงินภายในประเทศมากทำให้สินค้ามีราคาแพงขึ้น
2. สินค้าที่ราคาแพงจะทำให้การใช้จ่ายและการบริโภคลดลง
3. ราคาสินค้าแพงจะทำให้คนบางคนมีรายได้และผลกำไรเพิ่มขึ้น
4. ปริมาณเงินที่มากทำให้อัตราดอกเบี้ยลดลง การลงทุนเพิ่มขึ้น

85. ในทัศนะของ โทมัส มุน ดุลการค้าของประเทศนั้นๆ จะไม่บ่งชี้ในเรื่อง

1. ประเทศมีทองคำและโลหะเงินมากหรือน้อย
2. ชี้ให้เห็นสัดส่วนของทองคำของประเทศนั้นกับทองคำที่มีอยู่ทั่วโลก
3. ชี้ให้เห็นถึงการกระจายความมั่งคั่งของประเทศต่างๆ ในโลก
4. ชี้ให้เห็นระดับรายได้และการมีงานทำของประเทศนั้นๆ

86. โทมัส มุน เห็นว่าการทำให้เหรียญเงินเสื่อมค่าหรือด้อยค่าจะกระทบต่อ

1. การกระจายความมั่งคั่ง
2. ทำให้สมบัติไหลออกนอกประเทศ
3. ทำให้ดุลการค้าเกินดุล
4. ข้อ 1. และ ข้อ 2. ถูก

87. โทมัส มุนมีทัศนคติต่อการสะสมสมบัติของประมุข (the prince) ว่า
1. ประมุขมีสมบัติในพระคลังมากขึ้นเพราะประเทศได้เปรียบดุลการค้า
 2. พระคลังสมบัติเป็นทุนการค้าไม่ควรเก็บสะสมไว้ในพระคลัง
 3. ให้การนำสมบัติออกมาหมุนเวียน (not fleece but flea)
 4. ถูกทุกข้อ
88. บุคคลที่คิดว่าภาษีทุกชนิดไม่ยุติธรรมกับคนจน (a rabble of oppression) และภาษีทางอ้อมจะทำให้คนรู้สึกว่าคุณเอารัดเอาเปรียบน้อยกว่าภาษีอย่างอื่นคือ
1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส์
 2. เอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน
 3. แอนโตนิโอ เซอร์รา
 4. โทมัส มุน
89. ในทัศนะของโทมัส มุน เห็นว่าภาษีชนิดใดที่คนรู้สึกว่าตัวเองถูกเอารัดเอาเปรียบน้อย
1. ภาษีทางอ้อม
 2. ภาษีทางตรง
 3. ภาษีการบริโภค
 3. ภาษีการค้า
90. นักพาณิชย์นิยมที่จำแนกดุลการค้าออกเป็น “ดุลการค้าโดยรวมหรือทั่วไป (general balance of trade)” และ “ดุลการค้าเฉพาะส่วน (particular balance of trade)” คือ
1. เจอร์ลด์ มาไลน์ส์
 2. เอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน
 3. แอนโตนิโอ เซอร์รา
 4. โทมัส มุน
91. ดัชนีบ่งชี้อัตราการแลกเปลี่ยนคือ
1. ดุลการค้า
 2. ดุลการชำระเงิน
 3. ดุลงบประมาณ
 4. ดุลบริการ
92. ดุลการค้าเฉพาะส่วน (particular balance of trade) คือ ดุลการค้าที่
1. มีอยู่กับประเทศคู่ค้าทุกประเทศ
 2. มีอยู่กับแต่ละประเทศคู่ค้า
 3. บ่งบอกรายการสินค้าส่งออก
 4. บ่งบอกประเภทสินค้าส่งออก

93. ดุลการค้าโดยรวมหรือทั่วไป (general balance of trade) คือ

1. มีอยู่กับประเทศคู่ค้าทุกประเทศ
2. มีอยู่กับแต่ละประเทศคู่ค้า
3. บ่งบอกรายการสินค้าส่งออก
4. บ่งบอกประเภทสินค้าส่งออก

94. ดุลใดที่จะชี้ให้เห็นถึงฐานะการแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศในทัศนะของ โทมัส มูน

1. ดุลบัญชีเดินสะพัด
2. ดุลการค้าเงิน
3. ดุลการค้าโดยรวมหรือทั่วไป
4. ดุลการค้าเฉพาะส่วน

95. ความพยายามที่จะทำให้ดุลการค้าเฉพาะส่วนได้เปรียบ โดยพยายามทำให้พ่อค้าชาวอังกฤษทุกคนต้องได้เปรียบการค้า ริชาร์ด โจนส์ เรียกดุลนี้ว่า

1. ดุลการค้าเฉพาะส่วน
2. ดุลการค้าโดยรวมหรือทั่วไป
3. ดุลการต่อรอง (balance of bargains)
4. ดุลการแลกเปลี่ยน

96. ทัศนะของ โทมัส มูน และ โจเซฟ ไชลด์ มีความเห็นว่าประเทศจะมีสมบัติจริง ๆ หรือมีกำไร และขาดทุนเท่าไรให้ดูที่

1. ดุลการค้าเฉพาะส่วน
2. ดุลการค้าโดยรวมหรือทั่วไป
3. ดุลข้อต่อรอง
4. ดุลการค้าเงิน

97. ทฤษฎีใดที่เป็นทฤษฎีพื้นฐานของลัทธิล่าอาณานิคม

1. ทฤษฎีความมั่งคั่ง
2. ทฤษฎีดุลการค้าต้องได้เปรียบหรือเกินดุล
3. ทฤษฎีกระจายสินค้า
4. ทฤษฎีแรงงานราคาถูก

98. นักพหุชนนิยมคนใดที่ให้ความสำคัญกับทองคำและโลหะเงินน้อยลงแต่หันไปให้ความสำคัญกับที่ดิน แรงงาน และอุตสาหกรรมการผลิตมากขึ้น

1. ดาวินองต์	2. โทมัส มუნ
3. แอนโตนิโอ เซอร์รา	4. เอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน

99. ดาวินองต์ เขียนหนังสือชื่อ

1. The political and Commercial Works
2. Discourses on Publick Revenues
3. England's Treasure by Forraign Trade
4. ข้อ 1. และ ข้อ 2. ถูก

100. ผู้ที่หวาดกลัวว่าการมีอาณานิคมจะทำให้ประชากรอพยพไปอยู่ในประเทศอาณานิคม และจะทำให้ผลผลิตในประเทศแม่ลดลง ซึ่งเท่ากับทำให้การส่งออกลดลง คือ

1. โจเซย์ ไชลด์	2. ดาวินองต์
3. โทมัส มუნ	4. แอนโตนิโอ เซอร์รา

101. ข้อใดไม่ใช้การแก้ปัญหาของการมีอาณานิคม แล้วทำให้ประชากรอพยพไปอยู่ในประเทศอาณานิคม และจะทำให้ผลผลิตในประเทศแม่ลดลง ซึ่งเท่ากับทำให้การส่งออกลดลง

1. จำกัดให้ประเทศอาณานิคมต้องค้าขายกับประเทศแม่เท่านั้น
2. ในประเทศอาณานิคมชาวอังกฤษต้องสร้างงานให้ได้มากกว่าการอยู่ในประเทศอังกฤษ
3. ใช้แรงงานราคาถูกในการผลิต หรือไม่ก็นำวัตถุดิบจากอาณานิคมมาผลิตที่ประเทศแม่
4. ถูกทุกข้อ

102. นโยบายที่ ให้จำกัดให้ประเทศอาณานิคมต้องค้าขายกับประเทศแม่เท่านั้นให้ชาวอังกฤษสร้างงานให้ได้มากกว่าการอยู่ในประเทศอังกฤษ ใช้แรงงานราคาถูกในประเทศอาณานิคมทำการผลิต ให้นำวัตถุดิบจากอาณานิคมมาผลิตที่ประเทศแม่ ถือเป็น
1. นโยบายปกป้องการค้า (protection policy)
 2. เป็นนโยบายปกป้องรอบยอดที่ครอบคลุมได้ทั้งหมด (all-round protection)
 3. นโยบายสร้างความมั่งคั่งให้ชาติ
 4. สร้างความแข็งแกร่งทางการค้า
103. นโยบายปกป้องการค้าสำหรับอุตสาหกรรม โดยการ ตั้งกำแพงภาษีสินค้านำเข้า ห้ามการส่งออกเครื่องมือการผลิต และช่างชำนาญงาน กระตุ้นการนำเข้าวัตถุดิบ หรือไม่ก็กระตุ้นการผลิตในประเทศอาณานิคม การพัฒนาคุณภาพของสินค้า และการให้เงินอุดหนุนอุตสาหกรรมใหม่ๆ ถูกนำมาใช้ในสมัย
1. ตอนกลางสมัยพาณิชย์นิยม
 2. ตอนปลายสมัยพาณิชย์นิยม
 3. ตอนต้นสมัยพาณิชย์นิยม
 4. ผิดทุกข้อ
104. ข้อใดไม่ใช่ในนโยบายปกป้องอุตสาหกรรมของลัทธิพาณิชย์นิยม
1. การตั้งกำแพงภาษีนำเข้า
 2. การควบคุมคุณภาพสินค้านำเข้า
 3. การห้ามส่งออกช่างชำนาญการและเครื่องมือการผลิต
 4. การพัฒนาคุณภาพสินค้าและการให้เงินอุดหนุนอุตสาหกรรม
105. บุคคลที่ถือว่าเป็นตัวแทนที่สำคัญที่สุดของลัทธิทองคำแท้ (bullionism) คือ
1. เจอร์ลด์ มาโลนส์
 2. เอ็ดเวิร์ด มิสเชลเดน
 3. แอนโทนีโอ เซอร์รา
 4. โทมัส มุน

106. นักพาณิชย์นิยมหัวก้าวหน้าหรือมีความคิดล้ำหน้าต่างมีความเห็นว่าการค้าควรจะเป็น

1. การค้าแบบผูกขาด
2. การค้าแบบมีผู้ขายน้อยราย
3. การค้าควรเป็นการค้าเสรีภายใต้การควบคุมกำกับดูแลของรัฐ
4. การค้าควรเป็นการแข่งขันอย่างเสรี

107. เป้าหมายที่ชัดเจนและมีความสำคัญที่สุดของนักพาณิชย์นิยมที่ถูกเรียกว่านักทองคำแห่ง คือ

1. ต้องการให้การการค้าได้เปรียบดุลการค้า
2. ต้องการให้สมบัติ ทองคำและโลหะเงินไหลเข้าประเทศ
3. ต้องการได้เปรียบอัตราการแลกเปลี่ยน
4. ต้องการกระจายความมั่งคั่ง

เฉลย
แบบทดสอบ

1.	1	2.	1	3.	4	4.	3	5.	4
6.	4	7.	2	8.	1	9.	4	10.	1
11.	1	12.	4	13.	2	14.	4	15.	3
16.	4	17.	1	18.	4	19.	3	20.	4
21.	4	22.	3	23.	4	24.	1	25.	1
26.	4	27.	2	28.	3	29.	4	30.	2
31.	2	32.	4	33.	1	34.	2	35.	3
36.	1	37.	2	38.	4	39.	4	40.	1
41.	1	42.	2	43.	4	44.	3	45.	3
46.	3	47.	4	48.	4	49.	2	50.	1
51.	4	52.	4	53.	4	54.	1	55.	3
56.	4	57.	4	58.	3	59.	2	60.	2
61.	2	62.	3	63.	4	64.	2	65.	2
66.	2	67.	4	68.	4	69.	3	70.	2
71.	4	72.	4	73.	4	74.	4	75.	1
76.	4	77.	4	78.	4	79.	4	80.	4
81.	2	82.	4	83.	2	84.	4	85.	4
86.	4	87.	4	88.	4	89.	1	90.	4

91.	1	92.	2	93.	1	94.	3	95.	3
96.	2	97.	2	98.	1	99.	2	100.	2
101.	4	102.	2	103.	2	104.	2	105.	1
106.	3	107.	2						

“The state exists to protect the individual’s property, and the individual has to be prepared to contribute towards the expenses of the state. That contribution should be in proportion to the property, benefits of which the people enjoyed under the protection of the state.”

Sir William Petty